

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ

ΚΑΙ ΕΝ Τῃ ΙΕΡᾷ ΜΟΝῃ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἧτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Ἄρ. 25
ΒΕΡΡΟΙΑ 1991

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ
ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

1. Γ. Χ. Χιονίδη: Ἀνέκδοτος ἀκολουθία τοῦ Νεομάρτυρος Ἀρσενίου, Μητροπολίτου Βεροίας, 1971.
2. Π. Πυρινού: Βίος καὶ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Σωσιπάρχου, 1973.
3. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου, 1974.
4. Π. Πυρινού: Ἀνέκδοτα ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς Τιμίου Προδρόμου (Σκήτη Βεροίας) καὶ Μουτσάλης, 1975.
5. Παν. Παπαευαγγέλου: Μεταβυζαντινὸς Ναὸς Ἀγ. Δημητρίου Παλατισίων Βεροίας, 1976.
6. Β. Νικολαΐδου: Στὶς πηγὲς τῆς καρᾶς, 1980.
7. Χρυσ. Κακουλίδη: Ἐλεύθερα Πνευματικὰ θέματα, 1980.
8. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Σωσιπάρχου, 1978.
9. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀρσενίου, 1978.
10. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, 1980.
11. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Θεοφάνους, 1980.
12. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Πύργου (Κουλιακιάς), 1980.
13. Ἀκολουθία τῆς Ἀγ. Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν τέκνων τῆς, 1980.
14. Παρακλητικὸς Κανὼν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, 1980.
- 14β. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου Β' ἔκδοσις.
15. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Θέματα Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Οἰκοδομῆς, 1982.
16. Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Σκήτη Βεροίας διαλαμψάντων, 1983.
17. Ἀκολουθία τῶν ἐν Βεροία Ἁγίων ψαλλομένη ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς πόλεως, 1983.
18. Π. Πυρινού: Ἡ συμβολὴ τῆς Μητροπόλεως Βεροίας σὴν Παιδεία κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, 1983.
19. Π. Παπαευαγγέλου: Βεταβυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου εἰς τὸ Ντουρμάνη Βεροίας, 1983.
20. Στεφάνου Κισιώτη: Ὁδοιπορικὸ σὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, 1984.
21. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, Β' ἔκδοσις.
22. Π. Πυρινού: Τα Σχολεῖα τῆς Βέροιας (1901 - 1912) καὶ ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ Τιμ. Προδρόμου (1909 - 1915).
23. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Γιὰ Ὁρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Λατρείᾳ, 1990.
24. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου τοῦ Βεροιάως, 1991.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

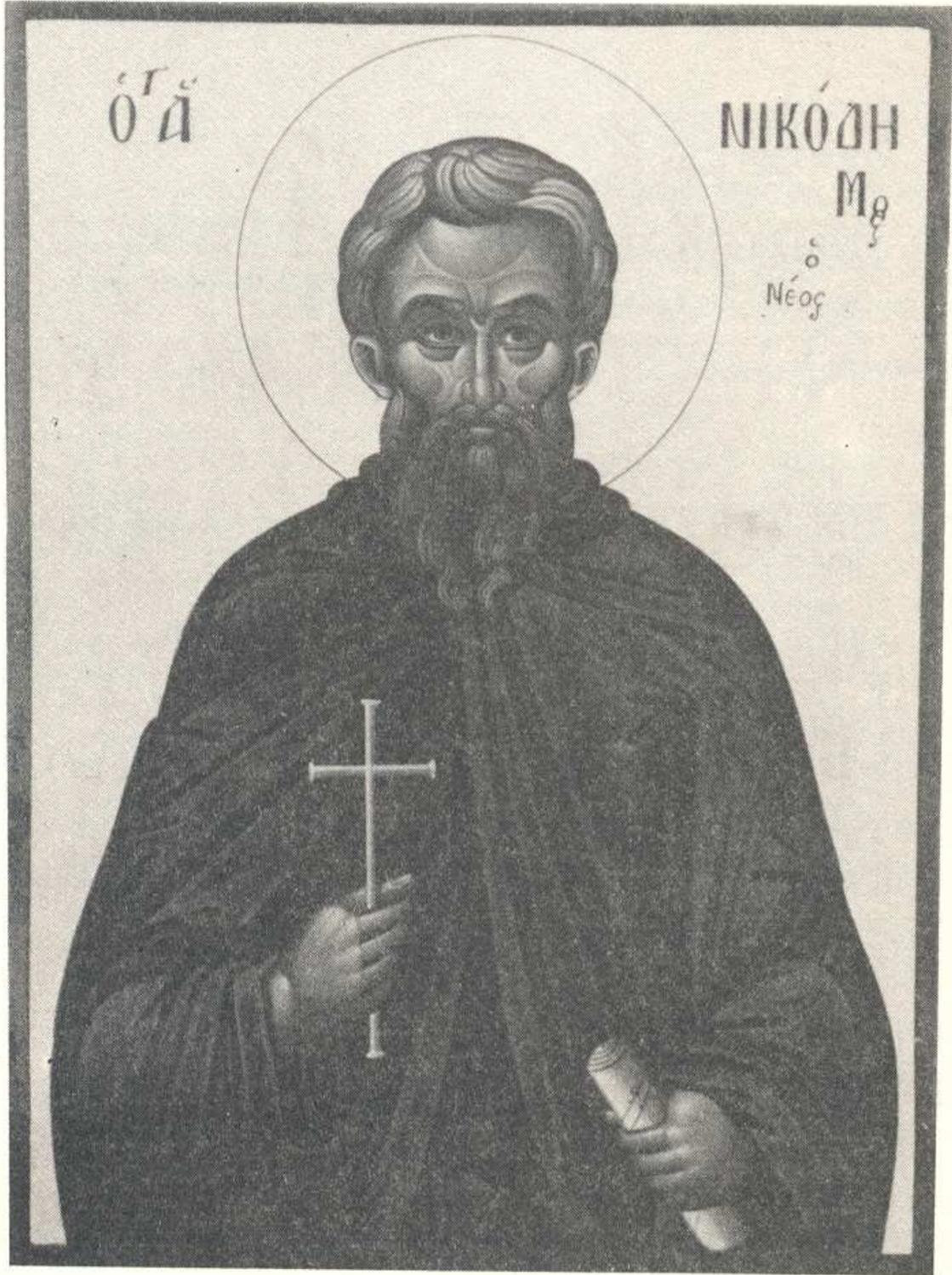
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ

ΚΑΙ ΕΝ Τῃ ΙΕΡᾷ ΜΟΝῃ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἧτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία Βερροίας σεμνίνεταί καί καυχᾶται, διότι ἔχει νά ἐπιδείξη χορείαν ἀγίων τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ὡς ἀστέρες πάμφωτοι καταλάμπουσιν ἐν τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Μετά βαθυτάτης εὐσεβείας κλίνομεν τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος πρὸ τῆς Ἁγίας μορφῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, τοῦ κοιμηθέντος ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους τὴν εὐρισκομένην ἐν τῇ πόλει τοῦ Μυροβλύτου Ἁγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκην, ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν καί προστασίαν του. Ἀγάλλεται δὲ καί χαίρει ἡ γενέτειρά του Βέρροια, διότι ἔχει τοιοῦτον φρουρὸν καί προστάτην.

Ὁ Ὁσιος Νικόδημος ὁ Νέος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς ἦτο ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς. Τὸ ἔναυσμα τῆς παρουσιάσεώς του εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Θεοσωστού ἐπαρχίας ἡμῶν ὀφείλεται εἰς τυχαῖον γεγονός.

Ὅταν ἀνεγνώσαμεν, πρῶτον εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τόμος 26 τοῦ 1981, Ι' σελ. 84 - 100. «Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου στὸν Ὁσιο Νικόδημο τὸ Νέο» παρουσιάζομενον ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Δημ. Γ. Τσάμη. Ἐπίσης δεύτερον εἰς τὸ Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ΚΒ' τόμου τῶν «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ», τοῦ Βερροιώτου Ἱστορικοῦ καί Δικηγόρου κ. Γεωργίου Χιονίδη, ὅπου παρουσιάζει τὸν Ὁσιον μὲ τίτλον· «Ὁ Βερροιώτης μοναχὸς καί Ὁσιος Νικόδημος ὁ Νέος τῆς Θεσσαλονίκης (13ος - 14ος αἰῶν) καί τὰ σχετικὰ Προβλήματα», Θεσσαλονίκη 1982. Ἀλλὰ καί τρίτον εἰς τὸ Ἁγιορείτικον περιοδικὸν «ΠΡΩΤΑΤΟΝ» Μηνῶν Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου 1983, ἀριθ. 7, σελ. 133 - 137, ὅπου πα-

ρουσιάζεται υπό τοῦ Ἱερομ. Ἰουστίνου Σιμωνοπετρίτη, «Τοιχογραφία τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη στό Καθολικό τῆς μονῆς Χιλανδαρίου». Ὅλα λοιπόν τὰ ἀνωτέρω ὡς καί τήν Βιβλιογραφίαν τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Νέου, τήν ὁποίαν συνέταξεν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, ὡς Ἠγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοκάλλους, ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των οἱ πατέρες ὑμνογράφοι καί ἐποίησαν τήν Ἀκολουθίαν αὐτοῦ.

Ὁ σκοπός τῆς παρουσίας ἐκδόσεως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, εἶναι διπλός: πρῶτον ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς τὸν Ὁσιον καί ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καί δεύτερον ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ φρονήματος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπολιτικῆς ἡμῶν Περιφέρειας.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν εἰς τοὺς δοκίμους ὑμνογράφους, Ἱερομ. Ἀθανάσιον Σιμωνοπετρίτην καί Μοναχὸν Πορφύριον Σιμωνοπετρίτην, οἵτινες τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ, συνέταξαν τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου.

Ὅθεν προσφέροντες τήν παροῦσαν Ἀκολουθίαν εἰς τὸ εὐσεβές καί ἀγαπητὸν ἡμῶν ποιμνιον καί εἰς πάντα εὐσεβῆ, ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτοὺς τὴν Χάριν καί τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Νέου, τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.

Ἐγραφον ἐν τῷ Ἱερῷ Ἐπισκοπείῳ Βερροίας τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1991 ἑορτὴν τοῦ Πολιούχου Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου.

† Ὁ Βερροίας, Καμπανίας καί Ναούσης

ΠΑΥΛΟΣ

Νοεμβρίου ΚΔ'
Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
τοῦ ἐκ Βερροίας

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νικητικὰ στέφη Πάτερ, παρὰ Κυρίου λαβών, δέχου καὶ ἐκ πη-
λίνων, τὴν φαιδρὰν ὑμνωδίαν, ἐξίσταται γὰρ ἅπας ξένην ζωὴν,
ἀγωγὴν τε ἰσαγγελον, ἐν τῷ σῶ βίῳ Νικόδημε μελετῶν, καὶ ἀγάπην
τὴν ὑπέρλογον.

Ιερωτάτην προκρίνας, τῆς χαμαιζήλου ζωὴν, φλεχθεὶς τῆς τοῦ
Κυρίου, ἀγαπήσεως πόθῳ, ὡς σκύβαλα ἠγήσω τὰ κάτω σοφέ,
ἵνα τύχης ἐφέσεως, καὶ ὑπερβάς τὴν συνήθη διαγωγὴν, νῦν ἀγγέλοις
συμπαρίστασαι.

Καινοφανής σου ὁ βίος, πάτερ Νικόδημε, σκάνδαλον τοῖς ὀρῶσι, πεζοτρόπως τὰ ἦθη, τοῖς ὅσοι δὲ καθάρσει βιοῦσι φαιδρά, ὑποτύπωσης γίνεται, ἵνα τὰς τρίβους ποιῶνται ἀγνοπρεπῶς, καὶ Χριστῷ εὐαρεστήσωσιν.

Οὕ τὴν συνήθη βαδίσας, θεῖε Νικόδημε, δέχη καὶ τὰ βραβεῖα, οὐ συνήθη σῶν πόνων, διὸ τὴν παρρησίαν ἔχων πολλήν, ὑπερέυχου μακάριε, τῶν γεραιρόντων σου μνήμην θαυμαστικῶς, καὶ ποθούντων τὴν σὴν μίμησιν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸ τιμαλφέστατον βλάστημα Βερροίας, καὶ Θεσσαλονίκης εὐωδέστατον ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει βεβαιώσαντα τὴν κλησιν ἑαυτοῦ, τῇ Χάριτι Χριστοῦ, Νικόδημον τιμήσωμεν. Καινοφανῶς γὰρ καὶ ξενοτρόπως βιώσας, πᾶσι γέγονεν ὁδηγὸς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως, ὅπως τὸν ἔσω ἄνθρωπον κρυπτῶς ἐν θεῷ αὐξάνωμεν. Αὐτοῦ ταῖς παθακλήσεσι, σῶσον Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων....

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δεῦτε χαρμονικῶς, τὴν μνήμην Νικοδήμου, τελοῦντες τῷ Δεσπότη, προσοίσωμεν τὸν ὕμνον, τῷ τοῦτον Θαυμαστώσαντι.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Ηνοικται ἡ Ἐδέμ, σοὶ Πάτερ θεοφόρε, εἰ καὶ ἐκτὸς τῆς θύρας, Μονῆς σου τῷ Κυρίῳ, ἀγνοπρεπῶς κεκοίμησαι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Μύρων ροαῖς Χριστός, ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀντὶ ἀδίκων ψόγων, οἷς ζῶν ἐναπεπλύθης, παρὰ κριτῶν ἀδίκων σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ωκιστα ᾧ Τριάς, καλεῖς πρὸς Σὲ τοὺς ὅσοι, ἀπάνθισμα ὀρῶνται, φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς τὸν κλεινὸν Νικόδημον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αᾗχαντε Μαριάμ, κειμήλιον ἀγνείας, καὶ δόξα φιλοάγων, σὺν θείῳ Νικοδήμῳ, ὑπὲρ λαοῦ σου πρέσβευε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κλι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Τὴν ώραίότητα.

Νίκην ἐνίκησας, πάτερ Νικόδημε, σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυποτάξας σου, καὶ τῇ ἀγάπῃ συγκραθεῖς, τῶν ἄνω μόνον ἐπόθεις. Ὅθεν σε γινώσκοντες, ἀπαθείας ὑπόδειγμα, θῦμα θεοπόθητον, μυστικῶς τε βιώσαντα, σὺν πόθῳ ἐκβοῶμεν τρισμάκαρ, χαῖρε Βερροίας μέγα κλέος.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς Βερροίας τὸν γόνον καὶ φιλακίλλους καρπὸν, ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, θεῖον Νικόδημον, φιλαδελφίας γὰρ πυρὶ ὑποκαίόμενος, βίον παράδοξον δεικνύς, δι' ἐπιπλάστου ἀγωγῆς, ἀδίκως ἐσφαγιάσθη, καὶ νῦν θεῷ ἠγνωμένος, χαίρει αἰώνια.

**Τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ΄.**

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἢ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἢ ἐκπλήρωσις.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
Ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Πόθῳ εὐφημιῶν συνέχομαι, ἀπορῶ δὲ θεοφόρε Πάτερ, βίον σου ὄρων τὸν παράδοξον, καὶ ἐξηλλαγμένον Νικόδημε. Σὺ γὰρ δίκαιε ὑπερανέβης, ἐν τόπῳ, ὅπου οἱ δῆμοι χορεύουσιν, ἀγγέλων, ἔνθεν τῷ Χριστῷ μεμαθήτευσαι, τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τεθνάναι, καὶ θεῷ ἀρέσκειν, παρ' οὗ καὶ δικαίως εἴληφας, στέφη δύο, τοῦ ὁσίου τε καὶ μάρτυρος.

Τέρπεις, ἐνεγκαμένην σε Βέρροϊαν, ἀποδοὺς αὐτῇ τὸ χρέος ξένως, καὶ Θεσσαλονίκην ξενίσασαν, κατευφραίνεις μύρου τοῖς ρεύμασι· τρίτον γὰρ σε εὔρε μυροβλύτην. Εἰ Πάτερ, καὶ τοῦ σοῦ τάφου ἐστέρηται, πλουτεῖ σε, ἐν Παραδείσῳ πρέσβυν μέγιστον, πρὸς τὸν Χριστὸν τὸ πρῶτον Μύρον, ὦ, Νικόδημε πρόσπεσον, ἵνα παράσχη ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κρύψας, τὸ τοῦ Χριστοῦ σου τάλαντον, ἐν ψυχῆς τῷ θυλακίῳ μάκαρ, τοῦτο ἑκατονταπλάσιον, ἤνεγκας φρονίμως τῷ τέλει σου. Σπουδάζων, διὰ παντός τὸ εὐάρεστον, Κυρίῳ, κρύπτειν ἐφίλεις ἥπερ φαίνεσθαι, ὁ γὰρ παντέφορος οἶδε, τὰ κρυπτά καὶ ἥδεται, καὶ γὰρ Οὗτος ὁ σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κρυπτοτρόπως, τὸν ἐχθρὸν κατήργησεν.

Ἔτερα, ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Παίζων Πάτερ ἐνέπαιξας, τὸν τὸ γένος ἐμπαίξαντα, ὄφιν δολιώ-
τατον, τῇ σαλότητι, ἦν περ ἐν γνώσει ἀνείληφας, ὡς δρόμον
εὐσύντομον, ὀδηγοῦντα σε θεῶ, καὶ καλύπτων τὰ ἄθλα σου, ἅπερ
ἔπραττες, ὅθεν μέγα γενόμενος δοχεῖον, ἀπαθείας ἀκροτάτης, τῷ
ἀπαθεῖ προσωμίλησας.

Εν πελάγει νηξάμενος, τῆς θεοῦ ἀγαπήσεως, τῷ πλησίον γνή-
σιον συνεπάθησας, διὸ Χριστὸν ἐκμιμούμενος, ψυχὴν σου
Νικόδημε, ἐκουσίως καὶ γνωστῶς, ὡς θυσίαν προσήνεγκας, ἵνα τύ-
χωσι, σωτηρίας ψυχαὶ μεμακρυσμένα, τῆς ζωῆς τῷ ἐρεβῶδει, σκότει
τυφλώττουσαι Ὅσιε.

Σὺ Χριστῷ μὲν Νικόδημε, σεαυτὸν προσενήνοχας, λογικὸν ὡς
σφάγιον, δι' ἀσκήσεως, καὶ γλυκανθεὶς ταῖς ἐλλάμψεσι,
φωτὸς Αὐτοῦ ἔγνωκας, ὅτι ἅπαντα οὐδέν, τὰ φθειρόμενα πέφυκεν,
ὅθεν Κύριος, ἀνταπέδωκε Πάτερ τὸν μισθὸν σοι, ἐκουσίας εὐτε-
λείας, καὶ φιλοψύχου θυσίας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Γένους φθειρομένου περιφάνειαν, ὡς οὐδέν λογισάμενος, ἡρετί-
σῳ μονοτρόπων ἀγωγὴν, Πάτερ Νικόδημε. Ὅθεν τὸν σταυρόν
σου ἀράμενος, διὰ πασῶν τῶν ἀρετῶν, θεῶ προσωμίλησας. Με-
λετῶν δὲ καθ' ἐκάστην τῆς ταπεινώσεως Αὐτοῦ τὸ μέγεθος, ἐξελέξω
σεαυτῷ, τὸν δρόμον τῆς κρυφιομύστου σαλότητος. Καὶ τὴν τῶν
ἀδελφῶν σου σωτηρίαν ὡς ἰδίαν ποθήσας, ὑπὲρ αὐτῶν θαυμαστῶς
ώλοκαυτώθης. Παρὰ Κυρίου δὲ δοξασθεὶς μυρορροά, ἔκχεε ψεκά-
δας δροσοβόλους, τοῖς τιμῶσι σε τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν Πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανη-
γυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῶ
Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν
ἐκ τῶν πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος
Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὄλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπο-

ρεύεσθε, τῆς ἀειπαρθένου τιμῶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὕμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἐπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον καὶ Ἀναγνώσματα.
Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

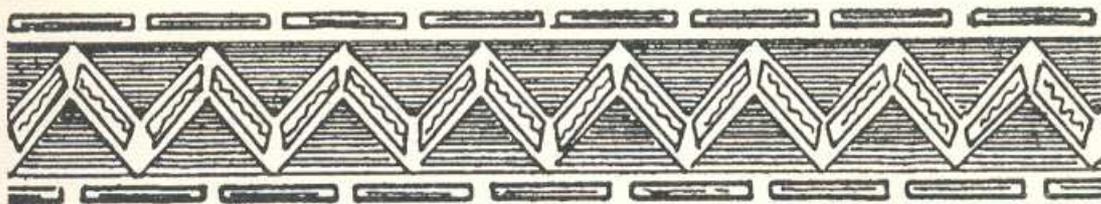
Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς

λαΐλαψ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἄγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίαν καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἄκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς. Ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ

Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Αγάλλεσθε συμφώνως Βέρροια καὶ Θεσσαλονίκη, ἄδουσαι χαρ-
μοσύνως, ἐπὶ μνήμῃ τοῦ μακαρίου Νικοδήμου. Κοινὸν
ἔχουσαι τὸν νυμφαγωγὸν ὑμῶν εἰς Χριστόν, τὸν θεοκῆρυκα Παῦλον,
κοινήν ἐπλουτήσατε καὶ τὴν πνευματικὴν ἐκ τούτου καρπογονίαν.
Μόνῳ τῷ Κυρίῳ ζῶν γὰρ ὁ Ὅσιος, τὰ πάθη κατεδουλώσατο τῇ
ἀκροτάτῃ ἀπαθείᾳ, δι' ἧς Αὐτῷ ἠνώθη καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε πάντες οἱ φιλόαγνοι, δεῦτε καὶ ἴδετε ἄγγελον ἐν σώματι ἐν
γῆ περιπολεύοντα, καὶ τῇ ἐμπαικτικῇ μωρίᾳ τὸν παμπόνη-
ρον ἐχθρὸν ἀνούστατον δείξαντα. Πολλὰς δὲ ψυχὰς ἐκ τῶν μυλῶν
αὐτοῦ ἐκσπάσαντα, καὶ τῇ καθαρτικῇ μετανοίᾳ, τῷ Χριστῷ συνά-
ψαντα, ᾧ καὶ κράζει σφαττόμενος· δι' ἀγάπην σου Δέσποτα, δέχου
καρπούς τῶν χειρῶν μου, τὰς ἀποπλυθείσας εἰκόνας σου καὶ τὸ
αἷμα μου συνάγαγεν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἦχος γ΄.

Αγαθὸν ἀνδρὶ, ὅταν ἄρῃ ἐκ νεότητος ἐπ' ὤμων τὸν ζυγὸν τοῦ
Κυρίου. Κράτιστον δὲ πέφυκεν, ἢ διὰ τῆς τοιαύτης ἄρσεως

πολλῶν ἐτέρων προσγινομένη σωτηρία. Οὕτω γὰρ πολιτευσάμενος ὁ σοφώτατος Νικόδημος, τῇ πεπλασμένη ὑποδύσει τῆς ἁμαρτίας, ἐκ βρόχων διαβόλου ἀνήρπασεν ψυχὰς θεοπλάστους. Καὶ τῷ ὀσίῳ Βιταλίῳ στοιχῶν, διὰ τῆς φαινομένης δουλοπαθείας, τὴν ἀπάθειαν θαυμαστῶς καταπείθων ἐνεφύτευεν. Ὅθεν ἅπαντες βοήσωμεν· κάθαρον εὐχαῖς σου Ἄγιε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

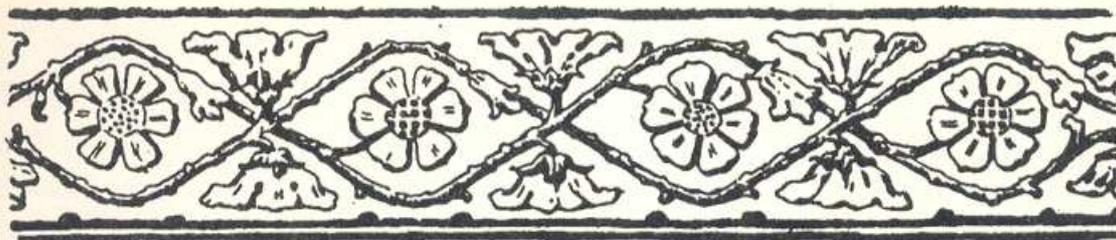
Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Κρυφιοπράτης πάτερ Νικόδημε, ἐν αἰσθήσει γεγονώς, μείζονος τῆς εὐκλείας, πρὸς θεοῦ τετύχηκας. Ἐχων γὰρ πρὸ ὀφθαλμῶν σου διηνεκῶς τὸν τῆς ἀγάπης φόβον, ὡς ἄλλοι φιλοῦσι τὰς φθειρομένας ἡδονάς, σὺ τοὺς θείους πόνους τῆς ἀρετῆς προσωκειώθης. Καὶ τὸ παραρριπτεῖσθαι ἐν οἴκῳ Κυρίου προελόμενος, τῇ οἰκονομικῇ ἀδιαφορίᾳ, τὸν πλοῦτον τῆς ψυχῆς σου, ἄσυλον ἐτήρησας. Ὅθεν ἀρέσας τῷ θεῷ ὑπερφυῶς, νῦν συναγάλλη Αὐτῷ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς
Ἦχος πλ. α'.

Επέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἐορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τὸκον Παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· Ἦγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχάρητε, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλεία, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ τῆς Βερροίας καρπός, Θεσσαλονίκης τὸ μυρίπνου ἐντρύφημα, Νικόδημε θεοφόρε, τῆς Φιλοκάλλους Μονῆς, τὸ τερπνὸν καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τοῦ μύρου ὁ μέτοχος, θησαυρὸς ταπεινώσεως, φιλαδελφίας, ὁ ἐργάτης ὁ ἄριστος, καὶ ἀσκήσεως, τῆς κρυπτῆς μύστης ἄριστος. Ὅθεν σου τὴν πανίερον, τιμῶντες πανήγυριν, καθικετεύομεν Πάτερ, βίου ἡμᾶς καταξίωσον, θεῷ εὐαρέστου, καὶ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης, εὐχαῖς ἀγίαις σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ πρόσεσχέ μοι.

Χαίροις, νίκην νικήσας κλεινὴν, περιφανέστατε καὶ θεῖε Νικόδημε, ἐχθροῦ νοητοῦ καθεῖλες, τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν, ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ὑπελάμβανεν, παγίσι κατέχειν σε, ἁμαρτίας τρισόλβιε, τότε πανσόφως, σὺ ψυχὰς ἀπεκάθηρας, ἔχων ἔνδοθεν, τὸν Χριστὸν ὑποφήτην σου, Ὅν καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, μιμούμενος ἔξωθεν, πύλης Μονῆς σου ὀσίως, ψυχὴν Αὐτῷ παραδέδωκας, Ὡ πρέσβευε πάτερ, καταπέμψαι ὑμνηταῖς σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὑπομονῆς θησαυρὸς, καὶ καρτερίας τεῖχος ἄρηκτον Ὅσιε, τῆς θείας ἀγάπης ἄκρος, καὶ ἐντελής πληρωτῆς, τῆς ἀγνεΐας θεία ὑποτύπωσις, Νικόδημε τίμιε, πάντα ἐκπλήττει ὁ βίος

σου, συμμοναστάς σου, ὡσπερ τότε ἐξέπληττε, θεωροῦντας σου τὴν παράδοξον ἄσκησιν. Πάτερ ὡς παίζων πέπαιχας, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, τῇ ἐπιπλάστῳ μωρία, οὕτως ἡμᾶς καταξίωσον, παγίδας συντριβεῖν, διαβόλου σαῖς πρεσβείας, ἀιμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐδὲν ἀγάπης μεῖζον, τῆς πρὸς θεὸν καὶ πλησίον πέφυκε. Ἦς περ ὁ θεῖος Νικόδημος πλήρης γεγονώς καὶ κατ' ἐπίφασιν μωρίαν ἐπαινετὴν ἠσκηκώς, τὸν παλαμναῖον δράκοντα διέδρα λάθρα βιώσας. Διὸ πάντα κατασκυβαλίσας, πέφθακε Χριστῷ, τῷ δωρουμένῳ πληθὺν χαρίτων, τοῖς μιμούμένοις Αὐτοῦ τὸ φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.
Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἢ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις κλπ. Ἀπολυτικά, ὡς ἐν τῷ Μικρῷ ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α΄ στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η μνήμη σου φαιδρῶς, συνεκάλεσε πάντας κηρύττουσα λαμπρῶς, τὴν ἀγάπην ἣν ἔσχες, Νικόδημε ὄσιε, πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πέλας σοι, καὶ πῶς ἔλαθες, τὸν πτερνιστὴν τὸν ἀρχαῖον, ξένοις ἤθεσι, δι' ὧν Χριστῷ ὠμοιώθης, φιλοῦντι ταπείνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένε Μαριάμ, ταπεινώσεως Μήτηρ, ταπείνωσιν ὀρθήν, τῷ νοῖ μου χορήγει, ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, πρὸς Υἱόν σου καὶ Κύριον, Ὃς ἀνείληφεν, ἀνυπερήφανον σάρκα, καὶ κατήργησε, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, φρικτῇ κρυφιοῦτητι.

Μετά τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφῶς ἐκ νεότητος τὰ γεηρὰ παριδῶν, ποθῶν δὲ τὰ μένοντα, σταυρόν Κυρίου λαβῶν. Αὐτῷ συνεσταύρωσαι, πάσας δὲ ἔξασκήσας ἀρετὰς θεῖε Πάτερ, στέφανον μαρτυρίου περιβέβλησαι δόξῃ, εἰς καύχημα ἔνθεον τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸ μύρον σκευάσασα τὸ νοητὸν τὸν Χριστόν, Αὐτὸν δίδου Δέσποινα τοῖς αἰτουμένοις πιστῶς, μυρίζουσα ἅπαντα, μέλη ἠχρειωμένα, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἵνα ὀπίσω Τούτου, ἐφεπόμενοι ὦμεν, καὶ σύσκηνοι Αὐτῷ εἰς χαράν, τὴν ἐπουράνιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον, Κάθισμα, ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ὁ χορὸς, συμμαναστῶν σου ἀθλητά, καθορῶντες τὴν πολλήν, δόξαν ἦν ἔσχες ἐκ θεοῦ, καὶ τὴν τῶν μύρων ἀένναον χύσιν. Πῶς ἔλεγον σοφῶς, ἐχθρὸν διέλαθες, μωρία τῇ πλαστῇ καὶ ἐξενεύρισας, τούτου τὴν δύναμιν Πάτερ τὴν ψυχοφθόρον; Διὸ βοῶντες, δόξαν προσῆγον, τῷ Τρισαγίῳ θεῷ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν, **Θεοτοκίον, Ὅμοιον.**

Εξιστᾶ τὸν λογισμόν, ἡ ἐνανθρώπησις Ἄγνη, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, πῶς ἐσαρκώθη θαυμαστῶς, καὶ συνανύψωσε φύσιν πεσοῦσαν, Αὐτοῦ δὲ τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν πολλοί, μιμούμενοι θερμῶς, ὀπίσω ἔδραμον, τῆς ταπεινώσεως ἔνδυμα φορέσαντες, καὶ τὰς παγίδας φυγόντες, τοῦ διαβόλου, τὸ ὑπὲρ φύσιν, ὡς κατὰ φύσιν ἐβίωσαν

Οἱ Ἀναβαθμοί: τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου, Ἐκ νεότητός μου...

Προκείμενον: Τίμος ἐναντίον Κυρίου· ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ...

Εὐαγγέλιον, ὁσιακόν. Βλέπε τῇ ε΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Ὅρθρον.

Ὁ Ν΄, Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Δόξα. **Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.**

Καὶ νῦν. **Ταῖς τῆς Θεοτόκου.**

Ἰδιόμελον. **Ἦχος πλ. β΄.**

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ως τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος πιστῶς, τὸ ἐλαφρὸν φορτίον Πάτερ Νικόδημε, ἀπόλαυε νῦν παρ' Αὐτοῦ τὸ τῆς ἐργασίας σου δηνάριον. Σὺ μὲν θλίψεις καὶ χλεύην καὶ μυκτηρισμοὺς ἐνταῦθα

ὑπήνεγκας, Οὗτος δὲ χαρὰν καὶ ἔπαινον καὶ στέφανον ὑπομονῆς ἐν οὐρανοῖς σοι χαρίζεται. Μὴ ἐπιλάβῃ οὖν καὶ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σου τὴν μνήμην τρισόλβιε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... καὶ οἱ Κανόνες, πρῶτον τῆς Θεοτόκου, εἶτα ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Φιλοκαλῶ Νικόδημον, ἀγάπης ξένον θῦμα».

Ἦχος δ'.

ᾠδὴ α'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Φωτὸς θείου μέτοχε, πάτερ Νικόδημε δέομαι, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, εὐχαῖς σου φώτισον, ὅπως πόθῳ σοι, φιλοκαλήσω αἶνον, καὶ πᾶσι κηρύξω σου, βίον τὸν ἔκλαμπρον.

Ιθύνας τὸν βίον σου, τοῖς τοῦ Κυρίου προστάγμασι, καὶ πλοῦτον καὶ γένους τε τὴν περιφάνειαν, καὶ πατρίδος σου, ἠλόγησας θεόφρον, Χριστὸν μόνον ἔχων σου, πόθον καὶ εὖρημα.

Λαμπρὸς οἶκος δέδειξαι, τῇ σῇ ἀσκήσει Νικόδημε, καθάρας τὸ ὄμμα σου, τῇ τῶν δακρῦν ῥοῇ, τῇ νηστεία δέ, ζώσας τὴν ψυχὴν σου, εὐχῇ τε ἠνδρεῖωσας, τὸ θεοπάρεδρον.

Θεοτοκίον

Οτόκος σου Πάναγνε, τοὺς πεπτωκότας ἠνώρθωσε, καὶ φύσιν ἀνθρώπειον, ὑπερετίμησε, δι' ἀνέκφραστον, Αὐτοῦ φιλοανθρωπίαν, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ φύσει ἄυλος.

Κανὼν ἕτερος. Ποίημα Πορφυρίου μοναχοῦ

Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Σὴν φαιδρὰν ἑορτὴν, μέλλοντα νῦν ἐξυμνεῖν, Πάτερ παμμάκαρ καθοδήγησον, ἵνα τοῦ βίου σου κάλλος μιμούμενος, σὺν σοὶ καὶ σωθῆσομαι, θεῖε Νικόδημε.

Υμνους Πάτερ σοφέ, ἄρχομαι πλέκειν πρὸς σέ, τὸ τῆς Βερροίας θεῖον βλάστημα, ἦν περ φυλάττοις, ἀπήμαντον, εὐχαῖς ταῖς

αγίας σου, μάκαρ Νικόδημε.

Νέος ὄφθης ἀστήρ, τῇ βιοτῇ δὲ σαλός, ἔνδον φυλάττων σου τὸν ἔρωτα, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἸϞ ἠκολούθηκας, ὀπίσω ἀλλόμενος, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Αἴνθος νέον Ἄγνή, εὐωδιάζον ψυχάς, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου δοῦλος γνήσιος, νῦν ἀνυμνεῖται Νικόδημος, σαλός θείῳ ἔρωτι, περιφερόμενος.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

ἸϞδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Καιρὸν θεωρήσας πάντα βίου, εὐπρόσδεκτον Πάτερ πρὸς ζωῆς, τῆς οὐρανίου ὤνησιν, σαυτὸν Χριστῷ ἐπώλησας, ὑπακοῇ τῇ κρείττονι, καὶ θαυμαστῇ κρυφίῳ.

Ακτῆμων ὁ πρόην πολυκτῆμων, τὴν ξένην κατέλαβες Θεῷ, ἀρέσκειν προελόμενος, Νικόδημε μακάριε, εἰ καὶ τὸ σῶμα ἔφερες, ἔσχες ἰσάγγελον βίωσιν.

Λεόντων συνέθλασας τὰς μύλας, εὐτέχνως καὶ πάνυ θαυμαστῶς, τὰς χεῖρας σου πρὸς πόλεμον, τὸν νοητὸν κατέμαθες, αἴρειν καὶ παρατάσασθαι, νικητικῶς πρὸς ἀντίπαλον.

Θεοτοκίον

Ως Κόρη ὁ ἄχραντος Υἱός σου, ἐχθρὸν ἐφενάκισε τῷ σώματι, τοῦτον καταβαλόμενος, ὑπόδειγμα ἐγένετο, τοῖς ὅσοι πρὸς ἀσώματον, μετὰ πηλοῦ ἀντιμάχονται.

Ἴτερος. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅς περ μωρία νενόμισται, μωρὸς τὸν βίον διέλαθες, πάτερ Νικόδημε.

Ω! πῶς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός, πάτερ ἐμφρόνως ἀπενέκρωσας, καὶ χαμαιτύπων γυναιῶν ἠνώρθωσας, τὰ ἦθη Νικόδημε.

Αῖθροίσθητε Βερροίας υἱοί, καὶ Νικοδήμου τῷ βίῳ τρυφήσατε, καὶ συνετίσθητε τοῖς θείοις παλαίσμασιν, ἀγνεῖαν μιμούμενοι καὶ τὴν ταπεινῶσιν.

Θεοτοκίον

Νεάζω ἡλικία Ἄγνη, δός μοι ἀγνεῖαν καρτερίαν καὶ σύνεσιν, ἵνα παθῶν γαληνεύουσα κύματα, εἰς ὄρμον εἰσάξης με καὶ λιμένα εὐδίων.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Εἴχει Βέρροια, καύχημα μέγα, τὴν σὴν γέννησιν, Πάτερ θεόφρον, Θεσσαλονίκη δὲ αὐχοῦσα προσβάλλεται, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ τέλος πανόσιε, ἡ Ἐκκλησία τε τοῦ μύρου τὰ θαύματα. Νίκη πέφυκας, Νικόδημε κατ' ἀλάστορος, χαρὰ δὲ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν, **Θεοτοκίον, ὁμοιον.**

Εἴχει Δέσποινα, ἡ Ἐκκλησία, τὸν μυριάνδρον, δῆμον Ἁγίων, ὥσπερ καρπὸν τῆς σῆς λοχείας ὑπέρτιμον, ἡ δὲ ψυχὴ μου θαυμαστὴν ἀγαλλίασιν, καὶ εὐτονίας φιλοθέου παράκλησιν, ὅτι κέκτηται μεσίτας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, σὺν Σοὶ ὅσους ἐπέγνωκε χάριτι.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νεαζούσας τὰς δυνάμεις, τῆς ψυχῆς ἀπεδείκνυες, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θεαῖς καὶ ἀπαύστοις δεήσεσι, καὶ εὐπετῶς καθ' ἑκάστην καθικνούμενος, τῇ συντόνῳ τε καὶ φιλοθέῳ μελέτῃ σου.

Ιερὰν ὡσπερ εἰκόνα, τοῦ Χριστοῦ διεφύλαξας, Πάτερ τὴν ψυχὴν σου, λάμπουσαν τοῖς θείοις χαρίσματι, καὶ ἀλωβήτως τηρήσας τὸ ἀξίωμα, καθ' ὁμοίωσιν, τοῦ σοῦ Δεσπότης ἐβάδισας.

Κλίσει Πάτερ τῶν γονάτων, προσωμίλεις τῷ κτίσαντι, καὶ τοῖς κρεμαστῆρσι, σμῆνος χαρισμάτων ἐτρύγησας, ἅπερ ὡς σίμβλῳ κρυφίως ἐταμίευες, τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ἧ Θεὸν κατεβίβαζες.

Θεοτοκίον

Οὐδενὶ καθάπερ ἄλλῳ. ἰλεοῦται Πανάμωμε, ὡσπερ ταπεινώσει, ὁ ταπεινωθεὶς ἄκρα Κύριος, διὸ καὶ πλοῦτον δωρεῖται τὸν τοῦ πνεύματος, τοῖς ταπείνωσιν, ἐν συναισθήσει κατέχουσι,

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν.

Ιχῶρες τοῦ σοῦ σκήνους τρισόλβιε, εἰς μύρου οὐσίαν μετημίφθησαν, τοῦ δοῦναι γνῶσιν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι Πνεύματος ὠφθης θεῖον σκήνωμα.

Κυκλοῦμεν θυμηδίας πολλῆς, τὴν σὴν εἰκόνα πληρούμενοι, καὶ ταύτην κατασπαζόμεθα, εἰς σωτηρίαν Νικόδημε, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Οἕρωσ τῆς ψυχῆς σου σοφέ, κῆρτον κατέστησεν, ἐσφραγισμένον τὴν καρδίαν σου, ἕως θανάτου ὅτι νῦν, εὐωδίας πληροῖς τοὺς τιμῶντας σε.

Θεοτοκίον

Διάσωσον Παρθένε ἀγνή, ὡς παρρησίαν κεκτημένη τοὺς δούλους σου, τοῦ σῶσαι γὰρ τὸν λαόν Αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δαιμόνων τὰ ἔνεδρα, σοφῶς Πάτερ διέφυγες, χλεύη καὶ ὄνειρῳ παρεικάσας, φλοίσβῳ θαλάσσης πάντα τὰ πρόσκαιρα, ζῶην καὶ πνοήν σου ἀτεχνῶς, τοῦτο λογιζόμενος, ἀρετὴν ἀποκτήσασθαι.

Η' χάρις τοῦ Πνεύματος, σαφῶς Πάτερ ὠδήγει σε, ἀπὸ ἀναβάσεως εἰς δόξαν, αὕτη σε αὕθις, καθυπηγόρευσε, δοῦναι σεαυτὸν ὑποταγῇ, κοινοβίου ἄψασθαι, στεροτέρας ἀθλήσεως.

Μωράνας ἐμώρυνας, ἐν Φιλοκάλλους Ὅσιε, τὸν ἐφευρέτην τῆς πονηρίας, ἐν ταῖς σοφαῖς σου καὶ φαινομέναις μωραῖς, πράξεις Νικόδημε διό, πάντοθεν πλυνόμενος, μώμους Πάτερ ὑπέμεινας.

Θεοτοκίον

Ο' Κτίστης Μητρόθεε, σάρκα λαβὼν ὑπέδειξε, τρόπους ἡμῖν πλείστους σωτηρίας, οὓς περαιῶσαι, ἔστιν ἀδύνατον, ἀνευθεν πολλῆς ὑπομονῆς, καὶ ἐγκαρτερήσεως, ἃς εὐχαῖς σου μοι δώρησαι.

Ἄλλος. Ὅρθρίζοντες βοῶμεν σοι.

Η' θήκη τῶν λειψάνων σου θαυματόβρυτος γέγονε, καὶ ὁ ναὸς σου ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς προσιούσι σοι.

Μαρτύρων ἰσοστάσιος Ὅσιε, ξίφει σφαγεῖς, τῷ Χριστῷ ἀναδέδειξαι, παρ' Οὐ καὶ μύρῳ τετίμησαι.

Ω'! πόσης ἀγνωσίας ἐπλήσθησαν συμμονασταί, μὴ εἰδότες σου πάγκαλε, ἡθῶν τὴν καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Σαλὸς ὁμοῦ καὶ μάρτυς καὶ ὄσιος, σὸς ἐραστής, ὀπίσω γὰρ τοῦ κάλλους σου, Παρθένε προσέδραμε.

Καταβασία. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Ῥδὴ στ' Τὴν θεῖαν ταύτην.

Νοῖ Χριστῷ συγγινόμενος, καρδίαν σου τηρῶν παναμόλυντον, Πάτερ διέτριβες, πόρναις ποθῶν ἀπαλλάξασθαι, μιάσματος καὶ δίκης, ταύτας φιλόψυχε.

Αδάμας κόπτων προσκόμματα, ἐχθροῦ ἐφάνης Πάτερ Νικόδημε, ἔξω βαλλόμενος, τῆς σῆς Μονῆς ὡσπερ ἄσωτος, ἀρρύπτων φυλάττων τὴν πολιτείαν σου.

Γνησίως Πάτερ ἐφίλησας, τὸν βίον Βιταλίου τοῦ σώφρονος, ᾧ καθωμοίωσαι, καὶ καθ' ἑκάστην ἐξήγαγες, ψυχὰς ἐξ ἀπωλείας, ᾧ! θαῦμα μέγιστον.

Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε θεόνυμφε, τὸν βίον μου ἀγνώως περαιώσασθαι, εὐχαῖς σου δώρησαι, καὶ μισοάγνου τὰ σκάνδαλα. τεθῆναι ἐκποδῶν μου, ὡσπερ ἀθύρματα.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Απαν γένος πάντιμε, Βερροιέων νῦν σε προσκυνεῖ, Θεσσαλονίκης ὁμοῦ τε πόλις καὶ λαός, κραυγάζοντες Ὅσιε, τὰ σὰ μύρα ἔκχεον ἡμῖν, πάθη διώκοντα.

Λέλυται Νικόδημε, τῆς σαρκός σου ἡ ἀγνή ψυχὴ, σκηνοῦσα ὡς περιστέρα, πλησίον τοῦ Κτίστου σου, τῷ φωτὶ τερπομένη τῆς θεώσεως.

Ωραϊζομένου σου, Φιλοκάλλους θεῖε φοιτητά, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς θαυμασταῖς, τὸ σκῆνος τὸ τίμιον, πηγὴν χάριτος ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Μετέχει Θεομητορ καὶ μεταδίδωσι, θεῖον ἀληθῶς χρῆμα ὁ Νικόδημος, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν δόξαν τὴν ὑπέρκαλλον καὶ τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν τῆς Βερροίας θεῖον γόνον καὶ πολύτιμον
Θεσσαλονίκης δὲ θησαύρισμα ὑπέρλαμπρον
Μυροβλύτην τε τρισμέγιστον Φιλοκάλλους
Ἐγκωμίοις καταστέψωμεν καὶ ἄσμασιν
Ἐντρυφῶντες τοῖς τοῦ βίου κατορθώμασι
Πόθῳ κρᾶζοντες· Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Ὁ Οἶκος

Αφθορον ἀγαπήσας πολιτείαν τρισμάκαρ, ἀγγέλων περιβέβλησαι σχῆμα. Καὶ μωρίαν πλαστήν ἐκλεξάμενος Νικόδημε, ὡς τρόπον ζωῆς καὶ κρυφιώτητος, Θεῷ εἰς ἄκρον εὐηρέστησας, διό σοι προσφωνοῦμεν οὕτω·

Χαῖρε Βερροίας κάλλιστον γέννημα.
Χαῖρε Θεσσαλονίκης τερπνότατον καύχημα.
Χαῖρε Μονῆς Φιλοκάλλους ὑπήκοος
Χαῖρε γυναιῶν αἰσχρῶν ρύστης φιλόανθρωπος.
Χαῖρε ὁ τὴν μωρίαν τοῦ Σταυροῦ ἀγαπήσας
Χαῖρε ὁ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὑπερτιμήσας.
Χαῖρε Μυροβλύτου Δημητρίου ὁμότιμε
Χαῖρε Βιταλίου παλαιοῦ μιμητὰ τιμιώτατε.
Χαῖρε ψυχὰς ἐξοφωμένας ἀπομελανώσας
Χαῖρε ὁ τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν θεοφιλῶς βιώσας.
Χαῖρε θαυμάτων ὑπερφυῶν ἐργαστήριον
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι χαρμόσυνον ἰλαστήριον.

Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Τὸ Συναξάριον

Τῆ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσιομάρτυρος Νικοδήμου τοῦ Βερροιέως, ἀσκήσαντος ἐν τῇ κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους καὶ ξίφει τελειωθέντος.

Στίχοι

Λαθὼν βιώσας ψυχοπύκτα τὸ πρόην
 Νῦν ἐμφανῶς δέχου ἐκ Χριστοῦ σου τὰ στέφη.
 Θάνε φασγάνῳ Νικόδημος δαιμονοπαίκτης.

Καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο

Νικόδημος, οὗτος ὁ τρισόλβιος Πατήρ, πατρίδα μὲν ἐπίγειον ἔσχε τὴν κατὰ Μακεδονίαν περιφανεστάτην Βέρροϊαν, ἀκμάσας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου. Γένους δὲ τυχὼν πλουσίου τε καὶ ἀρχοντικοῦ καὶ παιδείας εὐμοιρήσας οὐ τῆς τυχούσης, πάντα ἀποταξάμενος δι' ἀγάπην Χριστοῦ, ἐκάρη μοναχός. Τόπους πολλοὺς διαμείψας, ὡς φιλήσας ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀρετῆς τὸ ἀφιλόδοξόν τε καὶ ἀκενόδοξον καὶ κρύπτειν τὰ ἀσκητικὰ αὐτοῦ παλαιίσματα, καταλαμβάνει τὴν κλεινὴν Θεσσαλονίκην. Ἐνταῦθα ὑποτάσσεται εἰς τὴν εὐαγεστάτην Μονὴν τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, τὴν ἐπιλεγομένην τοῦ Φιλοκάλλους, ἔνθα πᾶσαν σπουδὴν ἀρετῆς ἐπιδεικνύς ἐθαυμάζετο παρὰ τῶν συμμοναστῶν. Φεύγων δὲ τὸν ἐκ τῆς κενοδοξίας ψυχοφθόρον ἔπαινον, προσεποιεῖτο πλαστὴν μωρίαν καὶ συνδιατρίβων πόρναις γυναιξί, κατέπειθε ταύτας, ὡς ὁ παλαιὸς ὄσιος Βιτάλιος, ἀπέχειν τῆς μυσσαρᾶς ἐργασίας τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τῆς μετανοίας ἀκολουθεῖν τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγιασμοῦ. Τὴν τοιαύτην διαγωγὴν μὴ κατανοοῦντες οἱ συμμονασταὶ αὐτοῦ κατέπλυνον τοῦτον σκώμμασι καὶ ὕβρεσι πολλαῖς. Φιλόπορνοι δὲ καὶ συμπεπλεγμένοι ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς ἄνδρες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνδράποδα, μαχαίρα τὸν Ὅσιον κατέσφαξαν, οἰόμενοι τοῦτον ὁμοιοπράτην καὶ ἀντίζηλον αὐτῶν. Ἀτίμου ταφῆς δὲ τυχὼν ὡς ἐκ τούτου ὁ τρισόλβιος Νικόδημος, μετὰ καιρὸν ἐδοξάσθη παρὰ Θεοῦ τῇ ἐκβλύσει ἀπὸ τοῦ τάφου ἀκενώτου μύρου, διὸ καὶ ἀνακομισθέντος μετὰ πολλῆς τῆς

ἐκκλησιαστικῆς εὐδοξίας καὶ παρατάξεως τοῦ τιμίου σκήνους αὐτοῦ, μετηνέχθη εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ μετάνοιαν, ἔνθα ἰατρεῖον ἐδείχθη πολλοῖς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Τὰ κατὰ τὸν ὄσιον τοῦτον ἄνδρα ὑπομνηματίσας λόγῳ κομψῷ ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοκάλλους καὶ εἶτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος παρέδωκε εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Πλήν ὁμως διὰ τὰς ἱστορικὰς περιστάσεις ὃ τε τάφος καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου σὺν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐκαλύφθησαν τῇ λήθῃ. Θεῖα δὲ νεύσει ὁ νῦν οἰακοστρόφος τῆς τῶν Βερροιέων Ἐκκλησίας Σεβ. κ. Παῦλος, ἐπανευσστήσατο καὶ αὖθις τὴν τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος πανήγυριν.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πορευόμενος, ὁδοὺς τὰς τοῦ Κυρίου σου, ἐν κρυφιότητι, γυναίκοις ἀμαρτωλοῖς, ὡς ἄλλος ἀγνότατος καὶ καθαρὸς Ἰωσήφ, Σίτον ἄφθαρτον, καὶ ἀληθῆ διένειμες, Ἰησοῦν τὸν ζωοδότην.

Φιλάνθρωπος, ἀριστερά σου Ὅσιε, οὐκ ἐπεγίνωσκε, τῆς δεξιᾶς ἀρετὴν, ποθοῦντος ἐργάζεσθαι τὰς τοῦ Θεοῦ, Ὅς ἠξίωσε, μαρτυρικῆς Νικόδημε, τελειώσεώς σε ξίφει.

Συμπεπόρευσαι, ἐργάταις ταπεινώσεως, κριτῆς ἀμείλικτος, κατὰ σαυτοῦ γεγονώς, διὸ καὶ ἀπήτησας ταφῆναι Ὅσιε, ὡς περ ἔκτρομα, μακρὰν τῆς μετανοίας σου, ὁ δοξάσας εἶτα ταύτην.

Θεοτοκίον

Ἐένον ἄκουσμα, Παρθένε Παμμακάριστε! ὅσοι πελάζουσι, Θεῷ διὰ τῆς κρυπτῆς ἀσκήσεως ἔχουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, μακρὰν ἴστασθαι, Αὐτοῦ καὶ πόνους τίθενται, πρὸς τοὺς πρώτους αὐτῶν πόνους.

Ἄλλος. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Επιστομίζεις ἀνχοῦντος τὸ θράσος, καὶ συνετίζεις αὐτοῦ ἀλογίαν, ᾧ κραταιότατε πάτερ Νικόδημε.

Λευχειμονῶν παρθενίας χιτῶνι, ὡς ἐν παστάδι νυμφικῶς ἐπαγάλλη, ὁσίων κλέος πάτερ Νικόδημε.

Η Φιλοθέου γραφή ἀπεκάλυψε, νῦν θησαυρὸν τοῦ σου βίου παλαίσματα, θεοφιλίας ὑποτύπωσιν, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Αγαλλομένῳ ποδὶ Θεονύμφευτε, χορεύω χαίρων καὶ εὐφραινόμενος, ὡς δοῦλος σὸς ἔχων πρεσβείαν σου ἄμαχον.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεία.

Ῥδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς

Ετυχες τῆς ἄνω κληρουχίας, Νικόδημε ξίφει ὡς ὁ δίκαιος, Ἄβελ καὶ ὡς ἄτιμος, ἔξω ἐναπέρριψαι, τῆς σῆς Μονῆς τρισόλβιε, φθόνῳ τοῦ ὄφεως, ὁ Κύριος, ἐτίμησεν ὁμως, εὐωδία θεία καὶ μύρων σε ἐκπνεύσει.

Νίκη κατὰ φύσεως ἐφάνης, καὶ νόμων φθορᾶς εἰς πείσμα δαίμονος, μείνας Πάτερ ἔνσωμος, σῶος καὶ μυρίπνοος, πηγάζων ρεῖθρα ἄφθονα θαυμάτων ἅπασι, τοῖς πίστει τε καὶ πόθῳ τιμῶσι, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, εἰς δόξαν Θεοῦ ζῶντος.

Οσα τῇ κοιμήσει ἐκουσίως, οὐκ εἴληφας Πάτερ ἀκενόδοξε, νῦν Χριστὸς παρέσχε σοι, θεῖον ὡς ἀντίδωρον, κελεύσει ἀρχιποίμενος, Θεσσαλονίκης κλεινῆς, χερσίν ἀγαλλομέναις σὸν σκῆνος, ἐνεγκόντος ἔνθα, ἐνέπαιξας τὸν ὄφιν.

Θεοτοκίον

Νέος οὗτος Κόρη μυροβλύτης, Παρθένε Νικόδημος δεδώρηται, θεία τις βεβαίωσις, ὅτι ὄσοι ἄφθορον, ναὸν αὐτῶν τοῦ σώματος. ἔξαγιαζουσι, μεθέξουσι, τοῦ Μύρου τοῦ θείου, τοῦ Χριστοῦ Κυρία, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

*Ἄλλος. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υπομείνας σύ, σκώμματα καὶ ὄνειδη, καὶ λοιδορίας καὶ γέγονας, ἀληθῶς ἔσοπτρον καθαρὸν κατὰ Παῦλον, ὅθεν ἐν σοὶ χαίρει ἡ Ἐκκλησία πᾶσα.

Χαῖρε εὐωδέστατε καὶ εὐανθέστατε κῆπε, παντοίας ἀρετῆς σύγκρασις, ὀσίων καύχημα, πλήρωμα γὰρ πάσης ἀγάπης πρὸς τὸν πέλας, Πνεύματός τε θείου Νικόδημε δοχεῖον.

Ως περιστερὰ καθαρωτάτη Πάτερ, ἀκέραιος ἔμεινας οὐ μὴν καὶ φρόνιμος, ἀλλ' ὁ πονηρὸς μὴ φέρων σου τὸ κάλλος, πονηρᾶ σφαγῇ σε, ἐπτέρνισε προσκαίρως.

Θεοτοκίον

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς, Παρθενομητορ Κόρη, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν αὐγαῖς σου λύουσα, ἵνα βοῶμεν ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, καὶ ὑπερυψῶμεν τὸν ἄχραντὸν σου Τόκον.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

*Ωδή-θ'. Ἄπας γηγενής.

Θρόνον ἐπὶ γῆς, Νικόδημε ἔσχηκας, πάνυ λαμπρὸν ὁ πτωχός, Βασιλεὺς αἰοίδιμος, πολλῷ χρυσίῳ ναὸν ἐδείματο, καὶ ἐν αὐτῷ κατέθετο, τὸ θεῖον σκῆνος σου, ἔνθα Πάτερ, πηγὴ τις ἀκένωτος καὶ θαυμάτων κρουνοὺς ἀναδέδεικται.

Υΐοις ὀχετούς, χαρίτων Νικόδημε ταῖς ἰκεσίαις σου, ὡσπερ τὸν παράλυτον, ἐγείρας Πάτερ, οὕτω με στήριξον, καὶ τὸν ἐκμυκτηρίσαντα σὴν ἀγιότητα, συγχωρήσας καὶ τὴν ἱερόσυλον, συγχωρήσας καὶ τῇ πρεσβείᾳ σου.

Μένω ἐλλιπής! ὡς ψάμμος θαλάσσιος τὰ κατορθώματα, καὶ τῶν θαυμασίων σου, δυσεξαρίθμητα τὰ τεράστια, ὡς γὰρ ψηφίδας εἴληφα, τινὰ τοῦ βίου σου, καὶ τολμήσας, τοῦτο σοι προσέεραψα, ἀκαλλώπιστον Πάτερ ὑμνώδημα.

Θεοτοκίον

Αΰνασσα Ἁγνή, συμπρέσβεις παράλαβε τὸν σὸν Νικόδημον, καὶ τὴν ἀπειράριθμον, πληθὺν Ἁγίων τε καὶ Δυνάμεων, ἀγγελικῶν τὰ τάγματα καὶ μίαν στήσαντες, ἰκεσίαν ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ἵνα λάβωμεν ἄμετρον ἔλεος.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Πάτερ πανσεβάσμιε, τὴν σὴν μνήμην ἄγει ἐν χαρᾷ, ὁ δῆμος ὁ ἐκλεκτός καὶ πανευσεβής, τῆς σῆς ἀξιάγαστε, γεννησάσης καὶ συνεκβοᾶ, νίκησον Ὅσιε, πονηρῶν τὰ μηχανεύματα.

Ρήγματα κατέκρυψαν, τὸ σὸν σῶμα τὸ ἀθλητικόν, Μονῆς σου μακαριστὲ οἱ συμφοιτηταί, σαλός γὰρ νενόμισαι, καὶ ὡς πόρνος καὶ πανασελγής, ἀλλὰ ὁ Κύριος, σὲ Νικόδημε ἐδόξασε.

Φόρον πολυχρόνιον, ἀποτίει νῦν ἡ σὴ πατρίς, Νικόδημε θαυμαστέ, καὶ σὴν ἐορτήν, ἐν ὕμνοις γεραίρουσα, θεοφρόνως σοὶ ἀναβοᾶ, λύτρωσαι θλίψεων, τοὺς τιμῶντας σε πανόσιε.

Θεοτοκίον

Σὲ νῦν λιτανεύοντες, Θεμηῆτορ Κόρη Μαριάμ. κραυγάζομεν ἐκ ψυχῆς, δέχου παρ' ἡμῶν, ἐφύμνιον ἄμουσον, τῆς καρδίας φαῖνον τὰς οὐλάς, ἃς σὺ ἐπούλωσον, καὶ καταύγασον τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαπεστειλάριον. Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Νικόδημε τρισόλβιε, ἀρετῆς θεῖος οἶκος, καὶ οὐρανὸς πολύαστρος, ὤφθης ἀγάπης ἄχρι, ἠλόγησας τῶν προσκαίρων, καὶ Χριστὸν μόνον ἤρας, ἔμφρων μωρὸς γενόμενος, ἵνα πάγας τοῦ πλάνου διαφυγῶν, φθάσης εἰς κατάπαυσιν Βασιλείας, δι' ἣν σοφῶς ἐνήθλησας, συνειδήσει καὶ ξίφει.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἄστροις.

Επί τῇ μνήμῃ σου Πάτερ, ἡ Βέρροια ἐγκαινᾶται, καὶ μυριπνόοις σου ρεῖθροις, ἀρδευομένη βοᾷ σοι, Θεσσαλονίκη μὴ παύση, ὑπὲρ σῶν δούλων πρεσβεύειν.

Θεοτοκίον. Τῆς ἑορτῆς

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ην πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἰστώμεν στιχ. δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. ὦ! τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω! τοῦ παραδόξου θαύματος! πόθῳ Χριστοῦ κοσμικούς, λογισμούς σβέσας Ὅσιε, Βέρροϊαν κατέλιπες, καὶ σαρκὸς ἅπαν φρόνημα, ἐν γνώσει πάση, σταυρὸν ἐπ' ὤμων σου, ἄρας προθύμως ὡς Παῦλος ἔλεγες· κόσμῳ ἐσταύρωμαι, καὶ Χριστῷ συντάσσομαι διὰ πλαστῆς, ἀγωγῆς τὸν δόλιον, ἐχθρὸν συντριῖψαι ποθῶν.

Ωΐ! τοῦ παραδόξου θαύματος! τῇ ταπεινώσει Χριστοῦ, ὁ θεόφρων Νικόδημος, πάντας ὑπερήλασεν, ὑπὸ κάτω γενόμενος, κτίσεως πάσης, διὰ σαλότητος, σκυλμοῖς καὶ ὕβρει καταπλυνόμενος, καύσει καρδίας τε, πλήθη πρὸς μετάνοιαν ἀμαρτωλῶν, ἦγαγεν ὁ ἔνδοξος, εἰς πείσμα δαίμονος.

Ωΐ! τοῦ παραδόξου θαύματος! ἵνα ὀφθῆς πληρωτής, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου, ὅτι πάντες γνώσονται, μαθητῶν γνησιότητα, ἐὰν ἀγάπην πλουσίαν ἔξωσιν, ὑπὲρ ἧς σάρκα, καγὼ προσείληφα, πλαστήν σαλότητα, ἐπελέξω ἔνδοξε ὡς ὄπλον σόν, δι' ἧς τὸν ἀντίδικον, κατεξωλόθρευσας.

Ωΐ! τοῦ παραδόξου θαύματος! σὺ μὲν Θεῶ αἷμα δούς, ἀντιδώρως ἐκέρδησας, ἀφθαρσίαν σκήνους σου, εὐωδίας τε χεύματα, προσέτι χάριν ποιεῖν θαυμάσια, παρέχειν Μύρου τοῦ ὄντως εὖρεσιν, ὅπερ τρισόλβιε, ἐνοικεῖν ἰκέτευε διαπαντός, τοῖς τιμῶσι μνήμην σου, θεῖε Νικόδημε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶ νοητῶ ὄρει τῆς ἀπαθείας προσπελάσας πάνυ θαυμαστῶς, ὃ θεοφόρε Νικόδημε, ὅπως τηρήσης τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν σου ἄσυλον, τὴν ταπείνωσιν περιεζώσω. Καὶ μόνῳ εὐαρεστεῖν τῷ τὰ πάντα ἐτάζοντι, ψυχὰς μεμελανωμένας ἐξήγαγες τῆς νοητῆς Αἰγύπτου ὡς ἄλλος Μωϋσῆς. Πληρώσας δὲ πάντα τὸν Νόμον ἐν τῷ ἀγαπήσαι τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, ξιφοτμηθεὶς ἔφθασας. Ὅπερ ἐρῶν ἐπόθεις καὶ ὑπὲρ Οὐ ἔμπόνως ἐπόνεις. Αὐτῷ νῦν παριστάμενος μυροχεῦμον Ὅσιε, μέμνησο τῶν τιμώντων τὴν μνήμην καὶ τὰ μεγαλεῖα σου.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Απόστολον ζητεῖ τὸν τῆς α' Νοεμβρίου. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ τῆς ιζ' Ἰανουαρίου, ἐν τῷ Μηηνολογίῳ. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Τῆς Βερροίας ἄνθος θεοειδές, καὶ τῆς Φιλοκάλλους, ἐγκαλ-
λώπισμα τὸ τερπνόν, Νικόδημον μέγαν, φιλανθρωπίας οἶκον,
τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, πάντες φιλέορτοι.

Τὸν τῆς σωφροσύνης μέγαν πυρσόν, θείας τε ἀγάπης, ἀκρι-
βέστατον πληρωτὴν καὶ φιλανθρωπίας, ἐργάτην Θεοφόρον,
Νικόδημον ἐκ πόθου, ἐγκωμιάσωμεν.

Στίχοι

Μνήσθητι Ἀρχιεπίσκοπος πόλεως ἐνεγκούσης
Παύλου ἐν ὥρᾳ, Ὅσιε, κρίσεως τῆς μελλούσης.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον πατέρα ἡμῶν
ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ
τὸν Βερροιαῖον,
τὸν σαλὸν καὶ Μυροβλύτην ἀναδειχθέντα.

Μετὰ τὸ Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναγινώσκεται ὁ ΡΜΒ' (142)
ψαλμὸς ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.
Καὶ εὐθύς ἦχος δ' Θεὸς Κύριος (τετράκις).

Εἶτα δέ· τὰ παρόντα τροπάρια·
ἦχος δ' Ὁ ἠψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Νικοδήμου τὴν εἰκόνα προθύμως
περικυκλοῦντες Βερροιέων ὁ δῆμος,
κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ προσαιτούμεθα·
Πάτερ θεοδόξαστε, ὡς Μυροβλύτης παράσχου,
μύρα τῶν ἰάσεων καὶ παθῶν τρικυμίας
τοὺς προσιόντας πόθῳ νῦν, σοφέ,
πάτερ θεόφρον, ἀπάλλαξον τάχιον.

Δόξα, ὁ αὐτὸς

Αναλαβών, πάτερ σοφὲ διὰ βίου,
σαλοῦ ἀγῶνα, νουνεχῶς ἐναθλήσας,
στέφος τριπλοῦν παρέλαβες, παρὰ Χριστοῦ
ὡσπερ μάρτυς, καὶ ὁσίων καύχημα
καὶ Μυροβλύτης ἐδείχθης.
Διὸ καὶ χάριν ἔχεις πρὸς Χριστὸν
τοῦ ἰατρεύειν νοσήματα δούλων σου.

Καὶ νῦν, **ὁ αὐτός**

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε.

Εἶτα ὁ Ψαλμὸς Ν' (50)

Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

ἌΟ κανὼν εἰς ἴχον πλ. δ', οὗ ἡ ἀκροστιχίς: Πλέκω Νικοδήμω ῥῶδᾶς
ἰκεσίας θεοσδέκτους Π.ρ.φ.ς (πορφύριος)

Ῥδὴ α'. ἌΟ Εἰρμός

Υ«γρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν
διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
ἄσωμεν».

ἌΟσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παθῶν μου αἰτοῦμαι ἀπαλλαγὴν, προσπίπτων δεόντως τῇ
εἰκόνι σου τῇ σεπτῇ, Νικόδημε πάτερ Μυροβλύτα, ὀσιο-
μάρτυς μεγαλόδωρε.

ἌΟσιε τοῦ Θεοῦ...

Λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, ἅς μακροχρονίως
πλέκω μάκαρ ἀναισθητῶν, τῇ ζάλῃ τοῦ βίου προσπαλαίων,
ὀσιομάρτυς θεόφρον Νικόδημε.

Δόξα Πατρί.

Ελεος καὶ χάριν ὡς δωρεάν, κατάπεμψον, πάτερ, τοῖς τιμῶσι σὴν ἑορτήν· παράσχου δὲ ἄφθονον τοῖς πᾶσι τὴν ἰατρείαν παθῶν, θεοδόξαοτε.

Θεοτοκίον. Καὶ νῦν

Κυρία Παρθένε υἱοπρεπῶς, σοὶ κράζω ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου τὰς οὐλὰς, ἰάτρευσον, Κόρη, τὸν Σωτῆρα ἀποτεκοῦσα τοῦ κόσμου τὴν λύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρημὸς

Ο»υρανίας Ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ σὺ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

ᾠσιε τοῦ Θεοῦ

Ω' τρισόλβιε πάτερ, τῶν μελῶν μου τὴν πάρεσιν σύσφιγξον, καὶ τὰς ψυχικὰς μου μοτώσεις πάτερ εὐρύθμισμον, ἵνα δοξάζω σε ὡς ἄμισθόν μου προστάτην, ἰατρὸν θεόσδοτον καὶ χαριτόβρυτον.

ᾠσιε τοῦ Θεοῦ

Νεαρᾶ ἡλικία ἀναλαβῶν ὅσιε, τὸν γλυκὺν ἐπ' ὤμων Κυρίου σταυρὸν τρισόλβιε, παῦσον τὸν ταραχὸν τῶν λογισμῶν μου καὶ ζάλην ἁμαρτίας πάνσοφε πάτερ εἰρήνευσον.

Δόξα Πατρί

Ι'δοὺ πάτερ προσπίπτων γονυκλιτῶς κράζω σοὶ, πρόφθασον θερμῇ σου δεήσει πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ ἀνακούφισον τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, τοῦ σοῦ δούλου, ᾠσιε ἵνα δοξάζωσε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, καταφυγή ἄμισθος, κόπασον τὸν τάραχον
Μῆτερ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ ἐλευθέρωσον ἐξ ἐπηρείας
δαιμόνων, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μόνη Κυρία μου.

Διάσωσον ἀπὸ βασάνων τοὺς δούλους σου, θεοφόρε, ὅτι ἔχεις
πρὸς τὸν Χριστὸν παρρησίαν ὡς γνήσιος, φίλος αὐτοῦ καὶ
θερμὸς ἡμῶν προστάτης.

Επίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν, τοῦ
σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς μνημονεῦει. Καὶ εὐθύς· Τὸ κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρεσβείαν τὴν σὴν καὶ τεῖχος τὰς δεήσεις σου, κατέχοντες νῦν,
Νικόδημε θεόσοφε, ἐκτενώς προσπίπτομεν, Θεοφόρε τάχυνον,
καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι ἡμᾶς, παθῶν καὶ σωμάτων, ἰατροίαν
πάτερ δώρησαι.

Ἦδὴ δ' ὁ Εἰρμός

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον· κατενόη-
σα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Οὔπως πάλαι συνέσφιγξας μέλη Γεωργίου Νικόδημε, οὕτω ρύθ-
μισον τρισόλβιε πάτερ τῆς σαρκός μου τὰ κινήματα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ.

Δῆμον ὤλεσας ἄριστε, πονηρῶν δαιμόνων διὰ τοῦ πάθους σου.
Τὴν ψυχὴν μου δὲ ἀπάλλαξον, πονηρῶν κινήσεων, Νικόδημε.

Δόξα.

Η μῖν δώρησαι πάντιμε, τοῖς σὲ λιτανεύουσι τὰ αἰτήματα, τῇ Τριάδι παριστάμενος καὶ πρεσβεύων ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν...

Μηχανὰς πολεμήτορος, Πάναγνε διάλυσσον σπεύδουσα, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον ἐκτελοῦντας μνήμην τοῦ Ὁσίου σου.

Ῥδὴ εἶ ὁ Εἰσμός·

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ τὴν σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, Φιλάνθρωπε».

Ῥσσε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ω πῶς γυναικός, τὴν κλοπὴν ὀδόντος ἐκδικῆσαι καὶ τοῦ πάθους αὐτὴν πῶς ἰατρεύεις, ἐπιστραφεῖσαν τῷ σῷ σκῆνει θεοφόρε.

Ῥσσε τοῦ Θεοῦ...

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν, θαυμασίων σου Νικόδημε, ἀπιστοῦντα πῶς διήλεγξας, τοῦ μαρτυρῆσαι τὴν χάριν σου θεόφρων.

Δόξα·

Δέξαι παρ' ἡμῶν ἰκεσίας τῶν τιμώντων σε καὶ τὴν εἰκόνα προσκυνούντων τὴν σὴν, καὶ τὰς αἰτήσεις παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις.

Καὶ νῦν.

Αῦγασον Ἄγνη φωτισμῷ σου τὴν καρδίαν μου, ὡς τεκοῦσα τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον καὶ τὴν ψυχὴν μου ἰλάρυννον Παρθένε.

Ῥδὴ σὶ ὁ Εἰρημὸς

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγελλῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ῥοσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτήριον το σὸν πάθος ὅσιε, ἀνεδείχθη γυναιξὶ πλανωμέναις, ἅσπερ σοφῶς νουθετῶν θεοφόρε, ἐν μετανοίᾳ αὐτὰς καθωδήγησας πρὸς τρίβον θείων ἐντολῶν, καὶ λιμένα γαλήνης τρισόλβιε.

Ῥοσιε τοῦ Θεοῦ.

Ικέτευε τὸν Σωτῆρα ὅσιε, παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὅτι καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ παρ' αὐτοῦ τιμηθεὶς ἀξιόθεε, νῦν κέκτησαι τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν καὶ θάρρος φιλόκαλον·

Δόξα Πατρί.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὸν τάραχον καὶ εἰρήνην τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου· ὅτι καιροῖς χαλεποῖς νῦν βιοῦμεν καὶ οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας· ἀλλὰ σὺ δύνασαι σαφῶς, εἰρηνεῦσαι ψυχὰς ἀγαπώντων σε.

Καὶ νῦν...

Εὐθέτησον τὰς ὁδοὺς μου Πάναγνε καὶ κατεύθυνον εἰς ὁδὸν σωτηρίας· ὅπως θαρρῶν εἰς τὴν σὴν προστασίαν περαιωθῶ εἰς λιμένα ἀκύμαντον, προβάλλων σὲ ὡς ὄδηγόν καὶ μεσίτριαν θείαν πρὸς Κύριον.

Αῆγιε, ὁ διὰ βίου νεκρώσας πάσας κινήσεις, φθοροποιοὺς τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος, δύνασαι νῦν καὶ ἡμᾶς ἐκ παθῶν ἀπαλλάττειν.

Αΰχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρησίαν.

Καὶ πάλιν Δέησις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.

Καὶ εὐθύς· Κοντάκιον· Ἦχος β'.

Προστασία κραταιὰ τῆς γεννησάσης σε, μεσιτεία πρὸς Χριστὸν διὰ τοὺς φίλους σου, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν σὴν μνήμην εὐκλεέστατα· ὅθεν παρέχε ὡς ἀγαθὸς τὴν σὴν βοήθειαν σοφὴ τοῖς πιστῶς νῦν κραυγάζουσι· σπεῦσον ὦ θεοφόρε καὶ τάχυνον σὴν πρεσβείαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἱκετῶν καὶ τῆς πατρίδος σου Νικόδημε.

Εἶτα Ἀντίφωνον α' ἦχος δ'.

Ἐκ νεότητός μου· καὶ τὰ ἐξῆς.

Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ (δίς)

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ ἱερεύς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ὁ λαός· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεύς· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον...

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ ἱερεύς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον. (Ματθ. ι' στίχ. 32-35-42).

Εἶπεν ὁ Κύριος· πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐν οὐρανοῖς ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ δεχόμενος προφήτην

εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ».

Ὁ λαός: Δόξα σοι Κύριε· Δόξα σοι.

Δόξα Πατρί. **Ἦχ. β'.**

Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου σαλοῦ Χριστέ πρεσβείαις,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. **Ὁ αὐτός**

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τρίπλεκτον πανόσιε ἔχων ὑπέρκαλλον στέφος, σπεῦσον καὶ διάλυσον τὰς πολυπλόκους βασάνους, τῶν πιστῶς ἅγιε νῦν προσπεφευγῶτων καὶ κυκλούντων τὴν εἰκόνα σου· καὶ τούτοις δώρησαι τῶν πλημμελημάτων τὴν ἄφεσιν, προστάτης αὐτῶν ἄμισθος νῦν ἀναφανεῖς θεοδόξαστε. Καὶ θείαις πρεσβείαις ἰλέωσαι τὸν κτίστην καὶ Θεόν, ἵνα ἡμᾶς αἰωνίας κρίσεως ἐλεηθῆναι.

Ὁ ἱερεὺς τά: Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.τ.έ.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ λοιπαὶ ᾠδαὶ τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός:

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες παῖδες ἐν Βαβυλῶνί ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος τὴν φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτηρίως ἐν βίῳ, ὥσπερ σὺ θεοφόρε πάτερ ἠθέλησας, ἠλόγησας τοῖς πᾶσι, καὶ πατρίδα χαίρων κατέλιπες, γονεῖς καὶ φίλους καὶ γνωστούς, τῷ Κυρίῳ σαφῶς προσκολλώμενος.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ι΄κεσίαν προσάγει, ἡ πατρίς σου θεόφρον ἦνπερ κατέλιπες, δι' ἔρωτα Κυρίου, ἵνα πάντες αὐτὸν ἀγαπήσωμεν καὶ ἔρωτα θεουργικὸν πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἐπιδείξωμεν.

Δόξα Πατρί...

Α΄σκητῶν αἱ χορεῖται, ἀγαλλώμενοι πάτερ ἐπὶ τῷ βίῳ σου σὲ νῦν περιστοιχοῦντες, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων χορεύοντες συμφώνως δὲ πρὸς τὸν Θεόν, τὸν τρισάγιον ὕμνον κραυγάζετε.

Καὶ νῦν...

Σὲ Κόρη Θεοτόκε, διὰ βίου μητέρα προβάλλομαι· κατέλιπον γὰρ κόσμον καὶ πρὸς σὲ ὡς ἱκέτης κατέφυγον· διάσωσόν με ἀγαθή, ὡς Κυρία τὸν δοῦλόν σου, δέομαι.

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὕμνοῦσι στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεογνωσίας διανύσας τὴν τρίβον, ἐν ὑψίστοις νῦν πάτερ κατοικήσας, δέχου τὰς δεήσεις τῶν σὲ λιτανευόντων.

ᾠσιε τοῦ Θεοῦ...

Εὐρυχωρίαν τῶν οὐρανῶν νῦν πολεύων καὶ ἡμᾶς ἐκεῖθεν ἐποπτεύων πάρεχε παμμάκαρ τῶν νόσων τὰς ἰάσεις.

Δόξα Πατρί.

Ο΄φειλομένην σοι τιμὴν Θεοφόρε, ἡ πατρίς σου γηθοσύνης προσάγει, ὅτι ὑπὲρ τέκνων αὐτῆς σὺ ἱκετεύεις.

Καὶ νῦν...

Σωτηριώδης ὑπὲρ τοῦ κόσμου Παρθένε ἀνεδείχθη ἡ σὴ λοχεία ὄντως, ὅτι ἐκ σοῦ Κόρη ἡμῖν Σωτὴρ ἐτέχθη.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός·

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή· σὺν ἄσωμάτων χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ῥσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δεινῶς ταραττομένην, παμμάκαρ τὴν ψυχὴν μου παθῶν ιδέαις καὶ σάλφ τῶν λογισμῶν, εἰρηνικῶς θεοφόρε, ταύτην κυβέρνησον.

Ῥσιε τοῦ Θεοῦ...

Εἰχθείς εὐωδίας, μύρων σου θεόφρον, καὶ πλημμυροῖς τοὺς πιστῶς σοὶ προστρέχοντας, καὶ θεραπεύεις συμφώνως αὐτῶν τὰ τραύματα.

Ῥσιε τοῦ Θεοῦ...

Κυκλοῦμεν τὴν εἰκόνα, τῆς σῆς μορφῆς καὶ πόθῳ, κατασπαζόμεθα πάντες καὶ δάκρυσι, σὲ ἱκετεύομεν πάτερ Νικόδημε.

Δόξα.

Τριάς Ὑπεραγία, τὴν μνήμην τοῦ σοῦ φίλου, ὥσπερ ἐσχάτως λαμπρῶς κατεφαίδρυνας, οὕτω τοὺς δούλους σου πάντες σοφῶς κυβέρνησον.

Καὶ νῦν.

Ομοίως Θεοτόκε, σῶσον σαῖς πρεσβείαις, τὴν κληρουχίαν σου ταύτης τῆς πόλεως, οὗς συνεκάλεσεν πόθῳ Νικόδημος.

Τὸ Ἄξιον ἐστὶν καὶ τὰ ἑξῆς μεγαλυνάρια.

Υψωσον θεόφρον πρὸς τὸν Χριστόν, τὰς δόσιας σου χεῖρας καὶ ἐκ σάλου τῶν πειρασμῶν, ὡς σαλὸς καὶ σώφρων ἀπάλλαξον σωφρόνως, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν σὴν πανήγυριν.

Σπεύδωμεν προθύμως πρὸς τὸν ναὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς μορφῆς σου νίοπρεπῶς, πάτερ προσκυνοῦμεν λαμβάνοντες ἰάσεις παθῶν καὶ ἰατρείας νόσων τρισόλβιε.

Πάτερ θεοφόρε, ὑπογραμμὸς τῶν σὲ διωκόντων ἀνεδείχθης θεοπρεπῶς, ὅθεν ἔχεις χάριν πρὸς δρόμον ἐπιστρέφειν, θεοφιλίας πάτερ τοὺς ἁμαρτάνοντας.

Ρήματα παμμάκαρ ὑπερφυῆ προσφέρων ταῖς πόρναις ταύτας ἔστρεψας εἰς ὁδοὺς θείας μετανοίας καὶ ἀναμαρτησίας ὅθεν καὶ ἀνεδείχθης νέος Βιττάλιος.

Φώτισον τρισόλβιε τὰς ὁδοὺς, τῆς σῆς νεολαίας, ἵνα οὗτος θεοφιλῶς, φεύγουσι τὰ πάθη τιμῶντες τὴν ἀγνείαν, μιμούμενοί σου μάκαρ τὴν καθαρότητα.

Σῶσον ἡμᾶς πάντας θαυματουργέ, σὺν τῷ Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις συμπρεσβευταῖς, ὅσοι ἐκ τῆς ποιμνης ταύτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νῦν κατοικεῖτε εἰς τὸν Παράδεισον.

*Ἐνταῦθα, ἐὰν θέλωμεν, προσθέτομεν τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ ναοῦ,
ἐνθα τελεῖται ἡ παράκλησις.*

Καὶ εἶτα:

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης· Τὸ τρισάγιον.

Ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Καὶ τὰ τροπάρια. Ἦχος πλ. β'.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ· προσφέρομεν ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ρυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ ἱερεὺς τὰ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Μικρὰ ἀπόλυσις καὶ τὰ ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτήρα τοῦ Μυροβλύτου πιστοὶ, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουτοῦντες, ἣν ὡς φίλος γνήσιος τοῦ Ἰησοῦ προσλαβὼν, διανέμει τοῖς χρήζουσι. Ἰᾶται τὰς νόσους ἐκ τῶν πασχόντων δεινῶς, καὶ ἐν μετανοίᾳ κελεύει, ἅπαντα τὸν βίον σωφρόνως, ἵνα οἱ φιλόσοι διέλθωμεν.

Οπως ἐκ τοῦ τάφου σου σοφέ, μῦρα πανευώδη θεόφρον, πάτερ ἀπέρρευσαν οὕτω καταμύρισον τῶν προσιόντων ψυχᾶς, καὶ κυκλούντων ἐν ἄσμασι σὴν θείαν εἰκόνα, πάτερ ἀξιάγαστε, θεῖε Νικόδημε· σπεῦσον ἐν ταχείᾳ δεήσει, τῇ πρὸς Δεσπότην σου πάτερ καὶ τῶν δεομένων σου ἐπάκουσον.

Ἦχ. πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐάν δὲ ἐπιθυμῇ ὁ προεστῶς, λέγονται καὶ τὰ ἐξῆς, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους τοῦ Ἀθωνος.

Ε'κ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἦχος α'.

Τῆ πρεσβεία, Κύριε, πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Ὁ δὲ προεστῶς ἐπιλέγει τὸ

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς
Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ ὁ λαὸς Ἀμήν.

Λιτὰς Νικόδημο Πορφύριος μονώτης
προσάγει ἀνθ' ὧν περ σωτηρίας αἰτεῖται.

Ε'ν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Ὁσίου Σίμωνος Νέα Βηθλεὲμ.
τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου μηνὸς
ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,α'α'πθ' - 1989 -
Μοναχὸς Πορφύριος Σιμωνοπετρίτης.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΗΤΟΙ

24 οἴκοι κατ' ἀλφάβητον

εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα

ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

τὸν ἐκ Βερροίας

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ:

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν
νῦν συγκροτοῦντες ἑορτὴν αὐτῷ ἀρμόδιον
καὶ βοήσωμεν χορεύοντες γηθοσύνας.
Ὁσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ, ἐπέφανες
καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις ἀπετρύγησας. Ὅθεν κράζομεν·

Χαῖρε, πάτερ, τριστέφανε.

Αγγελος ἐκλεπτύνας τῆς σαρκὸς τὸν χιτῶνα ἐδείχθης, ὦ Νικόδημε πάτερ (ἐκ γ') τὴν ψυχὴν δὲ ὠραῖσας ἀρεταῖς, τοὺς ἰδρωτάς συνεκέρασας τοῖς δάκρυσι, καὶ αἵμασι ταῦτα ἀναμίξας, εὐωδιάν τρισύνθετον ἐξέπνευσας ὅθεν καὶ στέφει τριπλέκτῳ κατέστεψαι διὸ ἀκούεις·

Χαῖρε φωταυγές στερέωμα ἐκ παντοίων ἀρετῶν,
 χαῖρε διαυγές ἐκτύπωμα, ἔσοπτρον θεουργικόν.
 Χαῖρε ἀστὴρ προσευχῆς ἑωσφόρε,
 χαῖρε λουτὴρ ἀσθενῶν θεοφόρε.
 Χαῖρε ὁ ἀγρυπνία καταυγάζων τὰ σκότη
 χαῖρε ὁ τῆ νηστεία ἐκνερώσας τὰ πάθη.
 Χαῖρε καύχημα καὶ σέβασμα δύο πόλεων τρανόν,
 χαῖρε κλέος καὶ προπύργιον τῶν πιστῶν χριστιανῶν.
 Χαῖρε τῶν Βερροιέων ἀρετῆς ὁ κοσμήτης,
 χαῖρε Θεσσαλονίκης ὁ τρίτος μυροβλύτης.
 Χαῖρε θεοσεβεία καταπλήξας τὸν δαίμονα
 χαῖρε τῶν φιλοκάλους σὲ τιμῶμεν ἀκραιμόνα.

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Βέρροια ἡ πατρίς σου τὸν σὸν βίον μαθοῦσα, ὃν ὁ θεῖος συνέθετο πατριάρχης, ἀσμένως σοὶ προσέδραμε, τὴν μνήμην σου χαρμοσύνως τελέσαι καὶ χορὸν συστησαμένη παιδρὸν, ἐξάρχοντά σε καλεῖ, βοῶν.

Ἄλληλούϊα.

Γάννυται Δημητρίου ἡ πατρίς θεοφόρε ὅτι ἐκεῖσε διέλαμψας, σεμνότητι βίου καὶ βλέμματος ἄπερ θεοσόφως ἐκάθηρας, εἰ καὶ σὺν ἀσώτοις συνέτρεχες, πάγκαλλε, Ὅθεν κάκείνη σὺν ἡμῖν σκιρτῶσα μέλπει·

Χαῖρε νέε μυροβλύτα καὶ ἐκείνου μαθητά,
 χαῖρε πάτερ, παλαισμάτων καὶ πληγῶν ἐκμιμητά.
 Χαῖρε ὁ ἀράμενος τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρόν,
 χαῖρε κῆδος ἀπωσάμενος καὶ αὐτῷ ἀκολουθῶν.
 Χαῖρε ὁ μυροβλύσας καὶ τὴν πόλιν μυρίσας,
 χαῖρε ὁ συγκεράσας ἀρετὰς καὶ ἰδρωτάς.
 Χαῖρε ὅλον τὸ αἷμα τῆ σφαγῆ ὁ ἐκχύσας,
 χαῖρε τὸ πνεῦμα τῷ Σταυρῷ προσηλώσας.
 Χαῖρε ἄγνωστον θησαύρισμα κεκρυμμένον ἐν τῇ γῆ,
 χαῖρε πάτερ θεοδόξαστε εὐωδίας προχοῆ.

Χαῖρε ὁ ἰλαρύνας συμμοναστῶν τοὺς τρόπους,
χαῖρε ὁ ἀγιάζων μονοτρόπων τὰ ἦθη,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Διαφορώτατον γένος σὲ τὸν φέριστον φέρει, ὅστις ὕβρεις ὡς
θεϊκὸν μάκτρον ἀπερρόφησας, ὄνειδισμοὺς καὶ χλευασμοὺς
ὑποφέρων καὶ ἔξαλλος γενόμενος ἐκμιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυ-
ρίου σου, ὄξος ἀντὶ οἴνου ποτιζόμενος, ὡς μεθύων κράζεις.

Ἀλληλούϊα.

Εἴλαχέν σοι ὁ κλῆρος περιελθεῖν δήμους καὶ πόλεις, κατα-
λιπὼν τὴν ἐνεγκαμένην κατὰ τὴν ἐντολήν· ἀλλ' αὕτη νῦν, ὅσιν
καὶ ἅπαν τὸ συγγενές σου ἐξ αἵματος, πνεύματος ἁγίου ἐν τῇ σῆ
μνήμῃ πληρούμενον, βοᾷ σοι ταῦτα·

Χαῖρε καρπὲ γλυκύτατε μέλιτος,
χαῖρε κρουνὲ εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε σῆς πατρίδος ἡ δόξα ἡ ἄληστος,
χαῖρε σῆς ὀλκάδος ὁ γόνος ὁ ἄριστος.
Χαῖρε ὅτι ἐξεδήμησας γένους, δόξης, τῶν φθαρτῶν
χαῖρε ὅτι νῦν ἀπέλαβες ἐκ τῆς πόλεως τιμῶν.
Χαῖρε κράζομεν, ἐκτύπωμα προσκυνοῦντες σῆς μορφῆς,
χαῖρε πάτερ θεοτίμητον τῶν ἀγγέλων τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε πετεινὸν μετοικίσαν πρὸς Κύριον,
χαῖρε καλιὰ πηξαμένη δι' ἔλεον.
Χαῖρε ὕμνος ὁ δεχόμενος ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ,
χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε ὡς ὁ πάλαι Σιλwάμ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ζητήσας εὗρες παμμάκαρ τῶν σῶν πόνων μισθώσεις, ὅτι πάντα
δαπανήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, τῷ μονήρῃ ἑαυτὸν προσήλωσας
βίω, ὅθεν Νικόδημε, ἔρωτος τοῦ μόνου ἐφετοῦ πληρούμενος Νυμ-
φίου σου, ἐξ ἄρθρων καρδίας κράζεις

Ἀλληλούϊα

Ηνεγκας πᾶσαν θλίψιν, καρτερῶς θεοφόρε, τῶν γε ἁμαρτανόντων ἐκλύτως ἀλλὰ καὶ τῶν συμφοιτητῶν σου, τῶν ἀδαῶς σε κρινόντων κατ' ὄψιν, πάτερ, ἀλλ' ἐξ οὐρανοῦ ἦλθεν ἡ τῆς σῆς δόξης φανέρωσις. Ὅθεν ἐκ τούτου σοὶ βοῶμεν.

Χαῖρε τρισόλβιε, πάτερ, ὁ καὶ μύρων πλουτήσας,
χαῖρε πανάριστον σκεῦος τοῦ Χριστοῦ χρηματίσας.
Χαῖρε ὁ τοὺς ἀγῶνας τοῖς αἵμασι κεράσας,
χαῖρε ὁ τῶν ἐχθρῶν τὰς βολὰς ἐκνευρίσας.
Χαῖρε, τρίπλοκον, στέφος ἐν τῇ κάρᾳ σου φέρων,
χαῖρε τρίφωτον δόξαν σὺν Τριάδι κατέχων.
Χαῖρε κρίνων καὶ ἴων καὶ τῶν ρόδων τὸ κάλλος,
χαῖρε αἷμα καὶ δάκρυ καὶ ἰδρῶτα συγγέων.
Χαῖρε πάντων ὁσίων ἀκροθίνιον βίου,
χαῖρε πάντων μαρτύρων συνωδὲ καὶ συμπύκτα.
Χαῖρε φοῖνιξ ὑψικάρηνη ἀναβαίνων οὐρανόν,
χαῖρε κέδρε εὐωδέστατε, τέμενος τῶν ἀρετῶν,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Θανῆς σου ἀκριβῶς μὴ εἰδότες τὸν χρόνον, διακελευόμεθα σήμερον, προτροπῇ ἀρχιθύτου, τὴν σὴν μνήμην ἐτησίους ἐγκωμίοις γεραίρειν, καὶ κατέχοντες ἐν μέσῳ σῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα περιχαρῶς σὲ πνευματικῶς ἐναγκαλιζόμεθα, συμβοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Ιδε, ὦ συμπολίτα, ἐκ μονῶν αἰωνίων, τὸ σύστημα τῶν σοὶ προσφοιτώντων, καὶ κατ' ἀξίαν εἰ καὶ προαίρεσιν ἐκάστῳ ἡμῶν τῶν σὲ λιταζόντων δίδου τὰ ἀρμόδια, ἵνα ὅλως ἐκθύμων βοῶμέν σοι ταῦτα·

Χαῖρε ὄσιε Νικόδημε, τῶν ὁσίων ἡ σφραγίς,
χαῖρε ὄσιον ἀπαύγασμα τῶν δακρύων τῆς ροῆς.
Χαῖρε σαλὲ Νικόδημε δι' ἀγάπην θεϊκὴν
χαῖρε πάντα χυμὸν τοῦ σώματος ἑξατμίσας δι' αὐτήν.
Χαῖρε μάρτυς Νικόδημε ὁ σφαγεὶς τὴν κεφαλὴν,

χαῖρε ταύτην προσφέρων θεϊκὴν ὡς χαρμονίην.
 Χαῖρε θεία θυσία τελεσθεῖσα πρὸς ὥραν
 χαῖρε τριδωρον χάριν πλημμυρίζων σὴν χώραν.
 Χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε, ἰαμάτων παροχεῦ,
 χαῖρε νέον καταγώγιον, ἰατρὲ θαυματουργέ.
 Χαῖρε ὄσιος σαλὸς καὶ μάρτυς ἀνεδείχθης
 χαῖρε ὅτι πάλλευκος χάριτος δι' ἀγώνων ὠράθης.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Κάλλος καὶ εὐμορφία τῆς σῆς ὄψεως μάκαρ, τῶν ἡθῶν σου·
 δηλοῖ τὴν εὐκοσμίαν, Νικόδημε, τῆς δὲ καρδίας σου τὸν
 ἔρωτα ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρεῖ ἄθλησις, ὅτι ἐν αὐτῇ ὡς ἐν παστάδι
 σκηνώσας ὁ Νυμφίος σου πάντας τοὺς σοὺς φίλους εὐφορίας πνευ-
 ματικῆς πληροῖ συμβοᾶν σοί

Ἄλληλουῖα

Λάμπσον νῦν, Θεοφόρε καὶ καταύγασον τοὺς σὲ ἐν εἰκόνι προσ-
 πτυσσομένους, ὡς ἐν νυκτὶ ἢ ψυχῇ σου ἐρωτικῶς ηὔγάζεται, ἢ
 δυναμένη παρθενικῇ καθαρότητι, ὡς δορκὰς σκιρτῶσα ὀπίσω τοῦ
 Χριστοῦ. Νῦν δὲ ἡμεῖς οἱ οὐρανοδρόμοι σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε ἅπαντας προστρέχοντας ἐλεῶν παντοδαπῶς,
 χαῖρε ἅπαντας τοὺς κάμνοντας νῦν κουφίζων δαψιλῶς.
 Χαῖρε σορὲ μάρτυρος ἀρωματοπνόου,
 χαῖρε θαυματοβρύτα λάρνακος ἡδυπνόου.
 Χαῖρε πάθη τοῦ σώματος καταφλέξας τῇ εὐχῇ
 χαῖρε καύσει τοῦ πνεύματος καθαρεύων τῇ ψυχῇ.
 Χαῖρε ὁ ξένον τρόπον ὑποδείξας ἐν κόσμῳ,
 χαῖρε ὁ θεῖω μύρω κατακλύσας τὴν κτίσιν.
 Χαῖρε καταφρονήσας τῶν νεκρῶν ὡς φθαρτῶν,
 χαῖρε οὐρανοπολίτα συμπολίτα Νοερῶν.
 Χαῖρε θυμίαμα ἐν πυρεῖω καιόμενον,
 χαῖρε σαρκίον τῷ Κυρίῳ τηρόμενον,

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Μέμνησο, ὦ θεόφρων, τοῦ σοὶ πλέξαντος ὕμνους καὶ περιδράξαντος πᾶν ἄνθος πνευματικόν, εὐῶδες τῇ μνήμῃ σου, καὶ εὐωδίας πλήρωσον ἡμᾶς, Νικόδημε, ἵνα εὐωχούμενοι τῇ σῇ νῦν τραπέζῃ πολυειδῶς πάντες ὁμοῦ βοῶμεν τὸ

Ἄλληλούϊα.

Νέα κλιμαξ ὥράθη ἀρετῶν ὁ σὸς βίος ἀναβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν. Βαθμίδας γὰρ ἀρετῶν τὰς ἀναβάσεις τῆς καρδίας σου θέμενος εἰς ἄνω Ἱερουσαλήμ κατήνησας, ἀγαλλώμενος καὶ μέλπων, διὸ καὶ χαίρων παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε πρώτην βαθμίδα ξενιτεῖαν κατέχων,
χαῖρε δεύτερον βῆμα ἀπροσπάθειαν δείξας.
Χαῖρε τρίτην ἀνάβασιν ἀναβάς τῇ νηστεία,
χαῖρε τέταρτον στέφος λαβὼν ἐγκρατεία.
Χαῖρε πάτερ, ἄρμα πύρινον θεοδρόμων ἀρετῶν,
χαῖρε διφρον ἐπιφέρων τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτῷ.
Χαῖρε πασῶν κερκίδων ὑπεραρθεῖς ταπεινώσει,
χαῖρε Χριστὸν ὁ κατέχων προσευχῇ καὶ μονώσει.
Χαῖρε δοῦλε πάντων ἔσχατε δι' ἀγάπην θεϊκὴν,
χαῖρε ἀρετὰς σφραγίσας καὶ σφαγῆ μαρτυρικῇ.
Χαῖρε πάσας κηλίδας τῷ σῷ αἵματι λούσας,
χαῖρε φωνῆς χαριστηρίου τοῦ Δεσπότη ἀκούσας,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ξενιτεῖαν ἠγάπησας, πάτερ, διὰ τὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐνωθέντα, ἵνα μιμούμενος τὸν Ἀβραὰμ καὶ Ἰωσήφ καὶ τὸν Μωϋσέα, δρέψης καὶ τὰ ἐκείνων ἐπαγγελίας, κραυγάζων σὺν ταῖς τῶν ἀγγέλων καὶ μακάρων χοροστασίαις ᾠδὴν ἐπινίκιον ἐξόδιον τὸ

Ἄλληλούϊα

Ορμαθὸς σῶν θαυμάτων ὑπεράριθμος ψάμμου θαλάσσης, ἡ οὐρανίων ἀστέρων θεοεἰκελε, καταυγάζει νῦν ἄνω κληρουχίας, Νικόδημε, ἡμῖν δὲ ἀντιφέγγισμα παρέχεις καὶ ἰαμάτων τὸν ἔλεον, ὅθεν συγγινοῦντες σοὶ χορεῖαν ἄδομεν

Χαῖρε Γεωργίου τὴν πάρεσιν σφίγξας,
 χαῖρε τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον ὁ λύσας.
 Χαῖρε ὁ νουθετήσας ἀθετοῦντός σε φρένας,
 χαῖρε ὁ ἀπαιτήσας ἐκ γυναικὸς σὸν ὀδόντα.
 Χαῖρε ὁ τῶν χειλέων τῇ κολλήσει μαρτυρηθείς,
 χαῖρε τοῦ στρατιώτου ἀπιστία προκηρυχθείς.
 Χαῖρε τὴν ἀσθενοῦσαν πάθει πολυετῆ ἰατρεύσας
 χαῖρε ὁ ταύτην κήρυκα σῶν θαυμασίων ἀναδείξας.
 Χαῖρε πάθη τὰ δυσίατα ἰατρῶν ἰατρέ,
 χαῖρε πάντα ἐμπερίστατον καθαρεύων καθαρῆ.
 Χαῖρε στέφος πολύανθον εὐωδίας χαρμονή,
 χαῖρε μῦρον πολυσύνθετον καύσει τῇ θερμοουργικῇ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Πᾶσα μηχανουργίαν τῶν ἐχθρῶν ἐκνευρίσας μαρτυρικοῖς αἵμα-
 σιν εἰς τέλος ἀπέπνιξας, δεικνύων μονόδρομον ἀρετῆς τὴν
 ταπεινῶσιν, ἦν ἐγκολπωσάμενος πᾶσαν δοκιμασίαν ἐμφρόνως ὑπέ-
 φερες, δι' ὃ καὶ νῦν ἐξαγγέλων ἀκούεις τὸ

Ἀλληλουῖα

Ρεύματα ἀναδίδει ὁ σὸς πάντιμος τύμβος παντοίας εὐωδίας ὡς
 νέφη. Ὅθεν ἐγνώσθη ἡ χάρις ἧ σε κατέστειπεν ὁ Κύριος, ὄν
 ὑπὲρ πάντα ἐπόθησας, καὶ τὴν σάρκα ἀπενέκρωσας ἔρωτι· στυγνά-
 σαν οὖν τὸ σῶμα εὐωδίαν ἐκχέει· τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Χαῖρε αὐλαξ πλήρης νάματος, καταρδεύων τὰς ψυχάς,
 χαῖρε, κρήνη πολυσύνθετε· εὐωδίαν νῦν κερνάς.
 Χαῖρε ἄρουραν νεώσας τῆς ψυχῆς τῇ προσευχῇ,
 χαῖρε ταύτην καταρδεύσας δάκρυσι καὶ οἰμωγῇ.
 Χαῖρε ὅτι δῆμον ὤλεσας νίκος φέρων κατ' ἐχθρῶν,
 χαῖρε ὅτι στέφος ἔλαβες ἐκ παντοίων ὄρεκτῶν.
 Χαῖρε Νικόδημε φωστήρ πάσης τῆς οἰκουμένης,
 χαῖρε πάτερ λαμπτήρ τῆς σέ ἐνεγκαμένης.
 Χαῖρε πάτερ ὁ πτωχεύσας, εἰ καὶ γένους πλουσίου,
 χαῖρε ἀκμαίως βαστάσας τὴν πενίαν Κυρίου.

Χαῖρε πάντιμον ἔκμαγειον τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
χαῖρε θεουργόν σεμνείων τῶν ἀσώτων καὶ πορνῶν.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Σιτοδότης ἐγένου τῶν πτωχῶν καὶ πενήτων· ἔτι δὲ γυναιῶν
ἀσώτων, νουνεχῶς ἐξ αὐτῶν ἀπατούμενος ἠθῶν τὴν διόρθωσιν
καὶ σωφροσύνην· ὄθεν νῦν τοῦ Ἰωσήφ τὰ πλούτη, μάκαρ, κατέχεις
κατατρυφῶν καὶ μέλπων τὸ

Ἄλληλούϊα

Τεῖχη καὶ προμαχῶνες οὐδόλως δύνανται, πάτερ, ἐν ἡμέρᾳ τῆς
δίκης ἡμᾶς προφυλάξαι. Ἄλλ' ἡ σὴ πρεσβεία ἄτρωτος παντ-
ευχία ὑπάρχει, τὸ γέ νῦν ἀπονεκροῦσα δαιμόνων τὰ βέλη, τότε δὲ
πρόμαχος ἰσχύος πρὸς Κύριον, παρ' οὗ τὰ στέφος καὶ τὴν χάριν
λαβῶν, νῦν ἀκούεις·

Χαῖρε ὁ ἐντρυφῶν ἐν Ἐδέμ σὺν ἀγγέλοις,
χαῖρε πειραζομένους ὁ γλυκαίνων ὡς μέλι.
Χαῖρε τοὺς πενομένους ὁ πλουτίζων ἀρτίως
χαῖρε χειμαζομένους ὁ κουφίζων πλουσίως.
Χαῖρε σίτε ἀληθόμενε τῶν ἀγώνων τῇ σμίλῃ,
χαῖρε πάτερ ὅτι ἔπαθες ὡς Χριστὸς ἔξω τῆς πύλης.
Χαῖρε ὁ κοινωνήσας θείου αἵματος ἐκεῖ,
χαῖρε ὁ ἐποιφητήσας εὐωδίας τῇ ὁσμῇ.
Χαῖρε ἄπτωτον ὀχύρωμα πρὸς Θεὸν τὸν λυτρωτὴν,
χαῖρε ἄσειστον κραταίωμα τῶν ἐχθρῶν τῇ προβολῇ
Χαῖρε πάτερ ὁ ὠλέσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
χαῖρε ὁ ἐξανθήσας ἐν τῷ τελειοτάτῳ ἦθει

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Υπερθεν τοῦ σοῦ τάφου ἐδομήσατο οἶκον, ἐκεῖνος ὁ θεσπέσιος
ἄναξ. Ἰατρεῖον πᾶσιν ἄμισθον, καταστήσας τὸ σόν τιμίον
σκῆνος, Νικόδημε, τοῖς πιστῶς σοὶ προστρέχουσι καὶ ἐξ ἄρθρων
καρδίας μέσης βοῶσι τὸ

Ἄλληλούϊα.

Φωτοφόρος Τριάς τρισσῶς σε πάτερ ἐκάλεσεν, ὁ πατήρ καταλιπεῖν σὴν πατρίδα ὀσίως, ὁ Υἱὸς ἔρωτι σαλὸν σὲ κατέστησε, τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα μάρτυρα ἀνέδειξε ποτίζοντα τὴν ἐκκλησίαν. Ὄθεν τὰ τρία εἰς ἓν μίξας, πλημμυροῖς μῦρον τρισύνθετον τοῖς βοῶσιν.

Χαῖρε ἀρχαίου δένδρου ἔρνος ἀειθαλλές
χαῖρε ὀσίων πάντων βλάστημα ἀκραιφνές.
Χαῖρε κῆπε εὐώδης καὶ ἀρωματοφόρε,
χαῖρε παντὸς ἄνθους ἀρετῆς πνευματοφόρε.
Χαῖρε κλάδε καὶ ἄνθος καὶ καρπὲ θεοφόρε,
χαῖρε βλαστὲ καὶ ρίζα πνεύματος ζωηφόρε
Χαῖρε ὦ φυλλοφόρον δένδρον πανύψηλον,
χαῖρε πνεύματος θείου νέου παγκάρπιον.
Χαῖρε καρπὲ χυμώδη καὶ πέπειρε,
χαῖρε παντὸς μετάλλου χρυσὲ καθαρώτερε.
Χαῖρε ἀμπέλου ἐκκλησίας κλῆμα καὶ σταφυλῆ.
χαῖρε τῆς σῆς πατρίδος ἔνδοξε κεφαλῆ

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Χαρμοσύνως χορεύει ἡ πολυάθλος φάλαγξ, τῶν ἐκ τῆς πατρίδος σου προελθόντων, βιωσάντων ἢ ἐν ἀσκήσει διελθόντων τὸν βίον ἐν τῇ καθιερώσει τῆς ἑορτῆς σου. Ἐξάρχει δὲ Ἀντώνιος καὶ πάντας κελεύει ψάλλειν εὐρύθμως τὸ

Ἄλληλούϊα.

Ψαλμικῶς γηθομένη ἡ πατρίς σου θεόφρον ἐγκαυχᾶται ἐν τῷ σῷ μαρτυρίῳ. Προσάγουσα δὲ τὴν μνήμην σου τῷ κυριάρχῳ θρόνῳ, δικαιουμένη σὲ μεσίτην θεόσδοτον προβάλλεται. Ἀπεκδεχομένη δὲ πλουσίας δωρεάς εὐγνωμόνως σοὶ κράζει.

Χαῖρε Βερροίας δένδρον νεόφυτον,
χαῖρε πατρίδος ἐκβλάστημα τίμιον.
Χαῖρε Ἀντωνίου τοῦ νέου φοιτητά,
χαῖρε ὁμόψυχε αὐτοῦ ἐκμμητά.

Χαῖρε Πάτερ θεοδόξαστε σῆς πατρίδος χαρμονή
 χαῖρε πάτερ παμφαέστατε οἰκουμένης ὁ φωστήρ.
 Χαῖρε τίμιον ἐκτύπωμα τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
 χαῖρε σφράγισμα τοῦ Πνεύματος τῶν ἁγίων καθαρὸν.
 Χαῖρε ὅτι ὀσιότητι διέπρεψας πρωτίστως,
 χαῖρε ὅτι καὶ μαρτύρων ἠξιώθης τοῦ στέφους.
 Χαῖρε ὁ θεοφρόνως ὠραῖσας τὸ πνεῦμα,
 χαῖρε εὐσεβοφρόνως δαπανήσας τὴν σάρκα.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ω* τρισόλβιε πάτερ τρισοκλέως. αὐγάζει τὴν σὴν μνήμην ἢ Τρι-
 σάκτινος Δόξα (γ').

Ὁ Πατὴρ εὐλογῶν τοὺς ὑμνοῦντας σε

Ὁ Υἱὸς τὰς καρδίας αὐγάζων ἡμῶν

καὶ ὁ Παράκλητος, παρηγορῶν τοὺς σοὶ προσφοιτῶντας

καὶ βοῶντας ἐκ καρδίας

Ἀλληλοῦῖα.

καὶ αὐθις· Τὸ Κοντάκιον.

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν νῦν συγκροτοῦντες
 ἑορτὴν αὐτῷ ἀρμόδιον καὶ βοήσωμεν χορευόντες γηθοσύνως·
 Ὅσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ ἐπέφανες καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις
 ἀπετρύγησας ὄθεν κράζομεν·

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Παύλου νεύσει τὸ χαῖρε κράζει σοὶ
 οἰκτρὸς μονώτης τῇ κλήσει Πορφύριος.

13.2.1986.

ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

εις τὸν Ὁσιον Πατέρα ἡμῶν Νικόδημον τὸν νέον, τὸν ἐν
τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ
ἀληθινοῦ Θεοῦ, τῇ τοῦ Φιλοκάλλους.

Εὐλόγησον Δέσποτα

Προοίμιον

Ἄλλὰ ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ παραβλέψη, στὸν λόγο του, τὸν
πράγματι μέγα μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν Νικόδημον καὶ νὰ μὴ παραδώσῃ
στὶς φιλόθεες ἀκοές, μ' ὅση δύναμι διαθέτει, τὰ σχετικά μὲ ἐκεῖνον
γεγονότα; Ὅπωσδήποτε θὰ προξενούσε πολλὴ ζημιὰ ἀπὸ αὐτὸ στοὺς
ἐραστὰς τοῦ καλοῦ.

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀφοῦ ἀποβάλωμε τὸν φόβο μαζὶ καὶ τὴν
ὀκνηρία τελείως ἀπὸ πάνω μας, θὰ ξαναθυμήσωμε μὲ λίγα λόγια τὰ
κατορθώματα ἐκείνου, σ' ὅσους τὸν γνωρίζουν καλά.

Λοιπόν, κανένας ἄς μὴ μᾶς κατηγορήσῃ γιὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτό,
ἐπειδὴ θὰ τὸ θεωρήσῃ ἀνάξιο φροντίδος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ σκοπὸς
εἶναι καθαρὰ πνευματικός, νὰ ὑπαλείψῃ τοὺς ἀκροατὰς πρὸς τὴν

Σημ. Ἡ μετάφρασις ἐγίνε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Μ. Γεδεών ποῦ
ἐξέδωκε στὸ Ἀρχεῖον Ἐκκλ. Ἱστορίας, Κων/πολις, 1911. Ἐπειδὴ γενικῶς ἡ
φράσις τοῦ ἁγίου Φιλοθέου εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, ἀντὶ τῆς κατὰ λέξιν ἀκριβοῦς
μεταφράσεως, προτιμήσαμε ἐνιαχοῦ πιδ ἐλεύθερη ἀπόδοσι.

ἴδια μίμησι καὶ νὰ διεγείρει πάντοτε τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ βεβαίως, πρέπει νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεὸ καὶ τὸν μύστη Του (Ὁσιο Νικόδημο), γιὰ τὸν ὁποῖον χάριν τιμῆς καὶ γνώσεως γίνεται ἡ ἐπιχείρησις αὐτή, ὥστε νὰ ἀποβῆ κατ' εὐχὴν τὸ ἔργο.

Καταγωγή

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πολυτιμότερό της βλάστημα, ποὺ ἐβεβαίωσε ἐμπράκτως τὴν ὀνομασία του μὲ τὸ χριστοφιλὲς τέλος του — νὰ ποὺ ἦλθε αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ ἐπιτύχωμε στὸ τέρμα τοῦ λόγου — τὸν ἐγέννησε ἡ πόλις τῆς Θεσσαλίας Βέρροια, ἡ ὁποία ἀναμφισβήτητα διακρίνεται γιὰ τὶς φυσικὲς της ὁμορφιές, τὴν θέσι της καὶ γιὰ ἄλλα πολλὰ πλεονεκτήματα, γιὰ κανένα ὅμως ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν στολίζεται τόσο πολὺ, ὅσο μὲ τὸν καρπὸ της τοῦτον ἐδῶ, ἐννοῶ τὸν θαυμαστὸ Νικόδημο.

Τὸ γένος του δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ ἄσημα, ἀλλὰ τὸ πιὸ ἐπιφανὲς ποὺ βρισκόταν ἐδῶ στὴν Βέρροια. Ὁ δὲ χρόνος τῆς ἀκμῆς του συνέπεσε μὲ τὴν βασιλεία τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἀοιδίμου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Ἀνδρονίκου τοῦ περιφήμου, ποὺ ἦταν γόνος τῆς οἰκογενείας τῶν Παλαιολόγων.

Μοναχὸς

Ἀφοῦ ἀνατράφηκε προσεκτικά, ἐκλέγει τὸν μοναχικὸ βίον. Καὶ ἀφήνοντας τὴν γενέτειρα, σὰν ἄλλος Ἀβραὰμ καὶ Μωϋσῆς, ἐκεῖνος ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ, προτίμησε τὴν ξενιτεία. Μὲ στενοχώριες. Μὲ θλίψεις. Μὲ κακουχίες. Μένοντας σὲ ἐρημιές καὶ βουνά. Πιέζοντας τὴν σάρκα διαπαντὸς μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες καὶ ἀπονεκρώνοντας, ὅπως ἦταν φυσικό, τὰ πάθη ποὺ γεννῶνται ἀπ' αὐτήν.

Καὶ αὐτὸ φαινόταν νὰ φροντίζει νὰ τὸ κάνη ὅσο γινόταν περισσότερο κρυφά, γιὰ νὰ ἐπιτύχη καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἄσκησι, περισσότερη δόξα ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπειδὴ θὰ κατῶρθωνε μὲ μαστοριά καὶ σοφία νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους. Καί, φυσικά, καθημερινῶς μελετοῦσε μὲ προσοχὴ τὸν Νόμο τοῦ Κυρίου ὁ ἀοίδιμος καὶ σὰν νὰ ἦταν, θὰ λέγαμε. προσκολλημένος πάνω σ' Αὐτόν. Ἀπὸ τὴν μελέτη αὐτή, σὰν ἀποτέλεσμα, τὰ μὲν δάκτυλα ἔμαθε μυστικά, μὲ ἄριστο

τρόπο, νὰ τὰ αἶρη σὲ πόλεμο (νὰ πολεμᾶ μὲ σοφία τὸν διάβολο) καὶ τὰ χέρια του νὰ τὰ σηκῶνῃ μὲ ἀκρίβεια στὴ νοερὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἐναντίους (δαίμονες). Καὶ βεβαίως ἡ ἐπένδυσις αὐτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως φάνηκε στὸν θαυμάσιο αὐτὸν Πατέρα ὠφέλιμη. Γι' αὐτό, λοιπόν, διαπαντός κατατρυφοῦσε στὸ θεῖο κάλλος καὶ με τὴν παρόρμησι (αὐτῆς τῆς ἐντρύφησης) ὑποβοηθοῦσε τὸν ἑαυτό του νὰ φθάσῃ τὰ μεγαλύτερα καὶ θειότερα σκάμματα τῆς ἀρετῆς. Καὶ φθάνοντας στὴν πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασι, μὲ τὸ νὰ εἶναι δηλ. τελείως ἀπησχολημένος μὲ τὶς νοερὰς καὶ θεῖες ἐργασίες, ἔδειχνε ὅλον τὸν ἑαυτόν του ὄργανο καὶ πνευματικὴ κιννύρα. Στὴ συνέχεια, καὶ τὶς γενικὲς ἀρετὲς, μὲ σοφία τοποθετοῦσε σὰν ἄλλα ἀστέρια στὸ στερέωμα τῆς ψυχῆς του ἢ μᾶλλον (νὰ ποῦμε καλύτερα) τὶς ντυνόταν, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ὁ Ἅγιος τῆς Δικαιοσύνης (Χριστὸς) τὸν κατεφώτισε μὲ φαιδρότητα, καθαρίζοντας τὰ ἐμπόδια στὸν δρόμο του ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν οὐρανό.

Πνευματικὴ Πρόοδος

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν γίνεται μέτοχος τῶν ἀδύτων· καὶ βεβαίως πλησιάζει θαυμαστῶς στὸ ὄρος τῆς ἀπαθείας, καὶ βλέπει τὸν Θεὸ μυστικῶς μὲ συναίσθησι ψυχῆς. Διότι φροντίζοντας νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτό του μᾶλλον πληρωτὴ τῆς θείας ἀγάπης καὶ ὄχι μένοντας μόνον ἐραστῆς τῆς, ἔδειχνε ἀμέλεια γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Τὰ θεῖα ὅμως πράγματα τὰ προσοικειωνόταν μὲ πολὺ θαυμαστὸ τρόπο, ὅπως θὰ δείξῃ ἡ διήγησις στὴ συνέχεια.

Διότι, ποῖος ἐδάμασε τόσο κραταιῶς τὰ γεννητικὰ καὶ αὐξητικὰ πάθη ὅπως ἐκεῖνος; ἢ γιὰ νὰ εἰπῶ καλύτερα, τὰ κατεδούλωσε καὶ τὰ ἀπενέκρωσε ὑποτάσσοντάς τα στὸν λόγο; Ποῖος ἄλλος, βεβαίως, ὅπως ἐκεῖνος ἦταν κύριος τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὑπογαστρίων, χρησιμοποιοῦντας τὴν (τὴν γαστέρα) μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως μιὰ δέσποινα τὴν θερααινίδα τῆς; Διότι, δὲν τῆς προσέφερε ὅσον ἤθελε ἐκεῖνη, ἀλλὰ ὅσο ἐγνώριζε ὅτι ἀρκεῖ μᾶλλον νὰ συντηρῇ τὸν φυσικὸ σύνδεσμο. Καὶ ποῖος, ἀκόμη, ἄλλος ἐπέτυχε τὸ εὐτονο στὴ νηστεία (ὅπως αὐτὸς) καὶ τὸ ἐπίμονο στὴν ἀγρυπνία; Καὶ ἐπὶ πλεόν, τὴν γονιμότητα τῶν ὀφθαλμῶν του στὰ δάκρυα ἢ πάλι τὸ σύννουν καὶ τὸ ταπεινὸ (στὴ συμπεριφορὰ του;). Συγχρόνως, ποῖος θὰ μποροῦσε νὰ

διηγηθῆ τὴν πρὸς τὸν ἑαυτό του συγκένρωσι καὶ ποῦ ἔφθανε μὲ πολλή εὐκολία (μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ) μέχρι τοῦ Θεοῦ; Καὶ σὰν ἀπόδειξι τῶν λεγομένων, πάρε τοὺς κρυπτοὺς καὶ ἀκαταπαύστους ὅλη τὴν νύκτα κρεμαστήρες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν σταματοῦσε νὰ χρησιμοποιοῖ. Ἀκόμη (ἄς σὲ πείσουν) ἡ ἄπειρος ἀδολεσχία μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ συνεχῆς μελέτη καὶ θεωρία τῶν θείων. Διότι, ὅπως ἄλλοι κυνηγοῦν τὶς ἡδονές, ἔτσι αὐτὸς ἀγαποῦσε νὰ στολιζέται μὲ τοὺς πόνους (ὑπὲρ Θεοῦ). Καὶ μὲ μιὰ φράσι, ποιὸς ἄλλος ὅπως ἐκεῖνος, τακτοποίησε καὶ ἀγίασε ὅσα ἀφοροῦν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μαζί (τόσο τέλεια); Ἀναμφισβήτητα, διεφύλαξε ἀβλαβὲς καὶ ἀλώβητο τὸ κατ' εἰκόνα καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Μὲ ὅλα αὐτὰ ζοῦσε πάντοτε, καὶ ὅπως λέχθηκε, κατατρυφῶντας τὸ θεῖον κάλλος καὶ φωτιζόμενος δαψιλῶς ἀπὸ τὴν ἐκείθεν προερχομένη θεία αἴγλη. Διότι, στ' ἀλήθεια, ὅλα τὰ ἐδῶ (τὰ γήινα) τὰ θεωροῦσε σκύβαλα καὶ χλεύη καὶ ὄνειρο ἢ θαλάσσιο φλοῖσβο, πιστεύοντας ὡς ὄντως ζωὴ καὶ πνοὴ τὴν ἀρετὴ, ἐπιδιώκοντάς τὴν ὅσο μπορούσε.

Εἰς τὴν Φιλοκάλλους

Στὰ τελευταῖα του, ἔρχεται στὴν εὐδαίμονα πόλι τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ προηγουμένως διέτριψε σὲ πολλοὺς ἄλλους τόπους. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασε ἐδῶ, θεώρησε καλὸ, ὁ καλὸς ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, νὰ δοθῆ χάριν ὑποταγῆς, σὲ κοινόβιο, γιὰ νὰ ἐπιτύχη καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς ὑποταγῆς, βεβαίως, τελειότερες ἀμοιβές. Γι' αὐτὸ, λοιπόν, δίδει τὸν ἑαυτόν του σὲ ἓνα Μοναστήρι, ποῦ ὀνομαζόταν τοῦ Φιλοκάλλους. Στὸ ὁποῖο ἀφοῦ συγκαταλέχθηκε, κατώρθωσε κάθε εἶδος ἀρετῆς. Καὶ μὲ τρόπο, ὅπως φανερώθηκε ἀργότερα, κρυπτόν, φοβούμενος μήπως τὸν καταφέρῃ καὶ ξεγελάσῃ μὲ ἀπάτη ὁ ἀντίχριστος, μὲ τὴν ἀντίθετη καὶ ἐπιμένουσα διαρκῶς πονηριά του. Τόσο δὲ μεγάλη ὑποταγὴ καὶ εὐπειθία ἔδειχνε στὸν προεστῶτα τῆς Μονῆς, καὶ βεβαίως καὶ στὴν ἀδελφότητα ὁλόκληρη, ὥστε αὐτοὶ γιὰ ἓνα πρᾶγμα μόνο ἀποροῦσαν· ἐπειδὴ δηλαδὴ φαινόταν στοὺς ἄλλους νὰ ζῆ μὲ ἀδιαφορία, ἀφοῦ ὑποκρινόταν συναναστρεφόμενος πάντοτε μὲ πόρνες καὶ ἀσχολούμενος συνεχῶς μὲ μέθες ἄσεμνες. Γι' αὐτὴν του τὴν διαγωγὴ, ἦταν φυσικὸ, νὰ πλύνεται μὲ κατηγορίες ἀπὸ ὄλους. Ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ πολλὰ φορὲς γιὰ τὴν συμπεριφορὰ του αὐτῆ, ἐδιώχνετο ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸν Προεστῶτα

(ηγούμενο). Ὅμως ὅλα τὸ διαμάντι (τὸ πνευματικὸ) τὰ ὑπέφερε μὲ καρτερία, ἔχοντας στὸν λογισμό του πολὺ καλὰ ἐκεῖνο ποὺ λέγει: «δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα τῆς τωρινῆς μας ζωῆς νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν μελλοντικὴ μας δόξα», ὅπως ἐπίσης τὸ «ἐὰν πάσχωμε γιὰ τὸν Χριστό, βεβαίως θὰ συνδοξασθοῦμε κιόλας μαζί Του». Καὶ τὰ σκεπτόταν ἔτσι, διότι εἶχε τὸν εἰσηγητὴ τους, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας.

Με τὸν τρόπο αὐτό, ὅσο κατὰ τὸν ἔξω ἄνθρωπο ἐφθειρέτο, τόσο ἐσωτερικὰ ἀνεκαινίζετο. Καὶ ἀνακαινιζόμενος γινόταν πιὸ ὠραῖος. Καὶ γινόμενος πιὸ ὠραῖος, τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ του αὐτῆ ὠραιότητα ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ διάλεξε νὰ κατοικήσῃ μέσα του μὲ τέτοιο τρόπο (ποὺ συνέβη στὴ συνέχεια). Καὶ συμβαίνοντας ὅλα αὐτά, ζοῦσε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ μᾶλλον ζοῦσε μέσα του Αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε κατοικία Του (ὁ Χριστός). Ἔσ εἶναι.

(Ἐδῶ πρέπει τώρα νὰ τονισθῆ)· ψυχὴ ποὺ ὀριστικὰ ἐνώθηκε μὲ τὸν Θεό, καὶ ὅσο μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε, συνανακράθηκε σχετικῶς μαζί Του, εὐχαριστιέται μὲ τὴν ὁμορφιά Του (τὸ θεῖον κάλλος), μὲ ἀποτέλεσμα, οὔτε τὰ παρόντα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε κάποιο ἄλλο κτίσμα θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαπωμένου Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ στὶς ὁμιλίες, καὶ στὶς συζητήσεις, καὶ στὸν ὕπνο, διαρκῶς Ἐκεῖνον φαντάζεται καὶ βλέπει, Αὐτὸν ποὺ συνεχῶς τὴν ἐπισκέφθηκε. Ἀλλὰ ἄς συνεχίσουμε τὸν λόγο μας καὶ πάλι μὲ τὸν φυσικὸ εἶρμό τῆς διηγῆσεως.

Διακόνημα εἰς τὸ Μετόχι

Κάποτε, αὐτὸς ὁ θεῖος Νικόδημος, ἐστάλη ἀπὸ τὸν ἡγούμενο σὲ ἓνα Μετόχι τῆς Μονῆς γιὰ νὰ φροντίζῃ τὰ χωράφια του. Στὰ ὁποῖα ὅταν πήγαινε μὲ πολλὴ φροντίδα ἔκανε τὸ διακόνημά του στὴν ἐντέλεια, μένοντας μάλιστα νηστικός. Διότι, ὅλη τὴν ἐβδομάδα σχεδόν, ἔμεινε ἄσιτος καὶ μόνο μὲ τὴν ζωοπάροχο τροφή τρεφόταν, τὴν ὁποία ὁ Νοητὸς Ἄρτος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γνωρίζει νὰ τὴν ὀνομάζῃ καὶ ἄρτον. Ὅσα ὅμως ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι γιὰ τροφοδοσία του ἢ τὰ ἔδινε, ἂν εὔρισκε φτωχό — τί εὐλογημένη ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Χριστό! — ἢ τὰ μοίραζε σὲ πόρνες, δίνοντάς τις σὰν κάποιο εἶδος μισθοῦ, μὲ μόνη τὴν συμφωνία, γιὰ χάρι του, νὰ παραμένουν στὸ ἐξῆς ἀρροῦπτες. Καὶ κάνοντάς το αὐτὸ ὁ καλλίνι-

κος, πάντοτε φρόντιζε νὰ ἀποδεικνύεται καὶ σ' αὐτὸ μιμητὴς τοῦ θείου Βιταλίου*, τοῦ ὁποίου τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγὴν σὰν τρελλὸς ἀγαποῦσε καὶ τὸν ποθοῦσε τόσο πολὺ, ὅπως ἓνα διψασμένο ἐλάφι. Ἡ καλύτερα νὰ ποῦμε (ποθοῦσε) τὸν βίο τοῦ Ἰωσήφ τοῦ σώφρονος καὶ ἀκλονήτου, ὄντας καὶ ὁ ἴδιος σώφρων καὶ ἀκλόνητος στὴν πραγματικότητα, ἂν καὶ ἤθελε μὲ σοφὰ τεχνάσματα πάντοτε νὰ ἐξαπατᾷ τὸ ἀριστερό του χέρι, προτιμῶντας νὰ εἶναι, νὰ θεωρηταὶ καὶ νὰ ὀνομάζεται ἀπὸ ὄλους, ὅπως λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος, χάριν τῶν ὁμογενῶν, ἀνάθεμα. Ἀλλὰ καὶ σιτοδότης νὰ εἶναι, ὅπως ἐκεῖνος, ὄχι τῆς Αἰγύπτου ἀλλὰ πονηρῶν γυναικῶν, ποὺ ἦσαν — τί κριμα! — δουλωμένες στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἁμαρτία, ὄχι γιὰ νὰ ξανακάνουν πάλι μὲ αἰσχροτήτα τὰ προηγούμενα ἁμαρτήματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦν πλέον ἀπὸ ἐκεῖ μέσον αὐτοῦ.

Σύγκρισις μὲ δικαίους τῆς Π. Διαθήκης

Καὶ ἂν κάποιος θὰ ἤθελε νὰ συγκρίνη μαζί του τὴν σφαγὴ τοῦ Ἄβελ, τὴν φιλοξενίαν ἢ τὴν φιλοθεΐα τοῦ Ἀβραάμ, τὴν κακουχία τοῦ Μωϋσέως γιὰ τοὺς ὁμοφύλους του, τὴν στρατηγία κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὸν πολὺ ζῆλο στοὺς κόπους τοῦ προφήτου Ἡλία, νομίζω πὼς δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Διότι τοῦ μὲν τὸ στερεὸν στίς καουχίες καὶ στοὺς πειρασμούς, τοῦ ἄλλου τὸ φιλόθεο καὶ φιλόξενο, τοῦ ἄλλου τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν σοφία στὴν διοίκησι, τοῦ ἄλλου τὸ αἶμα, τοῦ δὲ τὴν ταπείνωσι καὶ φιλαδελφία, τοῦ ἄλλου τὴν στρατηγία καὶ τὴν εὐγενῆ νίκη, καὶ γενικῶς, ἀφοῦ μιμήθηκε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ συνέλεξε μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο ἀπὸ ἓνα περισσότερα ἀπὸ ἄλλον ὅλα, τὰ λουλούδια τῶν ἀρετῶν, αὐτὰ ποὺ τὰ συγκέντρωσε καὶ τὰ ἐναποθήκευσε στίς κερῆθρες τῆς καρδιάς του (σὰν μέλισσα), πρᾶγμα ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καρποφορήσῃ «εἰς τριάκοντα, εἰς ἑξήκοντα», καὶ βεβαίως, «εἰς ἑκατόν».

Τὸ μαρτυρικόν του τέλος

Φυσικά, ὅμως, αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἀνεχόταν ὁ ἐξ ἀρχῆς του βά-

* Ὁ θαυμαστὸς βίος τοῦ Ὁσίου Βιταλίου, συμπεριέχεται στὸν ὠραιότατο βίο τοῦ ἐν Ἁγίᾳ Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (βλ. Συναξαριστήν, 12 Νοεμβρίου).

σκανος (διάβολος) και γι' αὐτὸ τὸν φθονοῦσε τρομερὰ ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους και μὲ μανία ἔτριξε κρυφὰ τὰ δόντια του, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπη, πῶς φύσις πού εἶναι λάσπη και τίποτε, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ φθάσῃ τὴν ἄνω Βασιλεία, ἀπ' τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔχει καταπέσει γιὰ τὴν μοχθηρία τῆς γνώμης του. Γι' αὐτό, λοιπόν, ὀπλίζει κατὰ τοῦ Ὁσίου μὲ ὄλη του τὴν δύναμι και τοὺς ὑπασπιστές του. Βλέποντας τὰ ἀνδράποδα τοῦ διαβόλου τὸν Ἅγιο νὰ συζητᾷ μὲ τὶς πόρνες, και κάπου - κάπου νὰ τὶς συναναστρέφεται γιὰ περισσότερο χρόνο και νομίζοντας πῶς και ἐκεῖνος κάνει τὰ ἴδια μαζί τους — και θὰ ἦταν ἀπορίας ἄξιο ἂν μπορούσε ἀνόσια ψυχὴ νὰ σκέπτεται και νὰ φαντάζεται πάνω ἀπ' τὴν δύναμί της — ἐθύμωναν τρομερὰ ἐναντίον του ἐσωτερικὰ και ἔβραζαν, μὲ τὴν σκέψι, ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶχε ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὶς φίλες τους. Και ξαφνικὰ (μιά μέρα) βρίσκοντάς τον ἐκεῖ νὰ κάθεται μαζί τους — ὦ! τῆς ἀνοησίας των — τὸν κατασφάζουν, ἀλλοίμονο, μὲ τὰ μαχαίρια. Μόλις και μετὰ βίας ἀναπνέοντας ὁ καλλίνικος, ἀπαιτεῖ νὰ μεταφερθῇ στὸ Μοναστήρι του. Ὅπου φθάνοντας, δὲν τοῦ συγχωρήθηκε ἀπὸ τὸν ἡγούμενο καθόλου νὰ μπῆ μέσα. Εὐρισκόμενος ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη, ἐκεῖ ἀξιῶνεται τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ πολλὰ δὲ λόγια ἀφοῦ καθύβρισε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ του ταπείνωσι ὁ ἀδάμας, ἀποκαλῶντας τον ἀνάξιον ὄχι μόνον τῆς εἰσόδου του στὴν Μονή, ἀλλὰ τόσον τῆς ἐδῶ ὅσον ὄχι ὀλιγώτερο και τῆς μελλούσης ζωῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι συνέζησε τάχα μὲ τὰ αἰσχιστὰ πάθη, παρέδωκε τὸ πνεῦμα στὸν Θεό.

Ἡ ταφή

Ἀπὸ ἐκεῖ (τὴν πύλη), λοιπόν, ἀφοῦ σήκωσαν χωρὶς τιμὲς τὸ ὄντως τίμιο σῶμα του, ἐπειδὴ ἔτσι τὸ ἀπῆτησε ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσε ὁ ἀοίδιμος, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μήπως και μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μεγαλύτερα βραβεῖα, τὸν θάπτουν ἐκεῖ κάπου κοντὰ στὸ Μοναστήρι. Ἀλλὰ νὰ πού και οἱ φονεῖς του δὲν ἄργησαν νὰ δικασθοῦν. Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἔπεσαν ἔξω και κάπου κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη σὲ Λατίνους, ἐκόπησαν ἀπ' αὐτοὺς τὰ μαιφόννα χέρια τους ὅπως τοὺς ἔπρεπε, πρᾶγμα πού τὸ ἔκαμε ἔτσι ἡ Θεῖα πρόνοια, ἂν και μὲ τὴν τιμωρία τους αὐτὴ δὲν ξόφλησαν κανονικὰ τὸ τόλμημά τους.

Ἡ θαυμαστή διακομιδὴ

Μετὰ λίγα χρόνια, κάποιοι, καὶ μάλιστα ἀρκετοί, ἀπὸ τὴν Πόλι (Θεσσαλονίκη) βρέθηκαν γιὰ κάποια ἀνάγκη στὸν χώρο ἐκεῖνο στὸν ὁποῖο κρυβόταν τὸ σκῆνος τοῦ Ὁσίου. Καὶ αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ βεβαίως. Καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνθηκαν εὐωδία νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, ἀποροῦσαν, ὅπως ἦταν φυσικό. Ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον. Καὶ σὲ πολλοὺς ἀκόμη ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτόν, σὲ ὅλους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔρχόταν ἡ ἴδια εὐωδία. Τελικῶς μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρεκίνησε νὰ κάνουν ἔρευνα στὸν χώρο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου προήρχετο ἡ εὐωδία. Καὶ μάλιστα, μόλις ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα σ' αὐτόν, ὦ! τοῦ θαύματος! ἀμέσως βρίσκουν σ' αὐτὸ τὸ θεῖο καὶ πάντιμο σκῆνος τοῦ τρισμακάρος σῶο καὶ τελείως ἀπείραχτο, χωρὶς νὰ ἔχη πάθει καμμία διάλυσι πουθενά, διότι ὅπως γνωρίζομε «φυλάσσει ὁ Κύριος τὰ ὀστά τῶν Ὁσίων Του καὶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ συντριβῆ οὐδέποτε».

Αὐτὸ τὸ γεγονός, ὀλόκληρη ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς, αὐτὸς ὁ χρηστότατος — διότι ἔτυχε νὰ παρεπιδημῆ τότε καὶ αὐτὸς στὴν Θεσσαλονίκη — τὸ ἐθεώρησαν εὐλογία καὶ χαρὰ τους ἀπέραντη, τὸ νὰ βρεθῆ δηλ. τὸ ἱερὸ σκῆνος τοῦ θείου Νικοδήμου. Καὶ αἰσθανόντουσαν τώρα χαρμόσυνα, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ὀχυρότητα τῶν τειχῶν της, ὅσο γιὰ τὸ ὡς ἄνω γεγονός. Καθόσον ὁ καθένας θεωροῦσε προσωπικὴ του δόξα τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ θειότητα τοῦ Λειψάνου. Γι' αὐτόν τὸν λόγο, ἀφοῦ σήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρέθηκε τὴν θεία ἐκείνη σορὸ, μὲ πολλὴ τιμὴ καὶ μὲ μύρα καὶ μὲ πολύτιμα πέπλα, ὁ ἀρχιερεὺς μαζί καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀφοῦ τὸ ἐκήδευσαν, τὸ κατέθεσαν καὶ πάλι στὸν ἴδιο ἐκεῖνο χώρο, γιὰ νὰ ἐνεργῆ θαύματα σὲ ὅσους μὲ πίστι ἔρχονται γρήγορα πρὸς αὐτόν. Διότι γνωρίζει καλῶς ὁ Θεὸς νὰ δοξάζῃ ὅσους Τὸν δοξάζουν.

Θαύματα:

Ἀπ' αὐτὰ τὰ θαύματα ἀφοῦ ὑπενθυμίσωμε δυὸ - τρία, τὰ περισσότερα θὰ τὰ ἀφήσωμε στοὺς φιλομαθεῖς. Τὰ θαύματα αὐτὰ ἔχουν ὡς ἐξῆς:

α'. Θεραπεία παραλύτου.

Κάποιος Γεώργιος, Σέρβος τὸ γένος, τὸ ἐπώνυμο Καραβίδης, καταγόμενος ἀπ' τὴν Δαλματία, ἦρθε μόνος του στοὺς Ρωμαίους (μετανάστευσε)*. Αὐτὸς ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Θεσσαλονίκη. Κάποτε τοῦ συνέβη μεγάλη παραλυσία (ἡμιπληγία), τὴν ὁποία ξεγράφει καὶ ἡ ἰατρικὴ τέχνη, ὅπως νομίζω, ἐπειδὴ ἀποφεύγει τὴν πολὺ δύσκολη θεραπεία της. Ἄφοῦ, λοιπόν, ταλαιπωρήθηκε καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν περιουσία του τὴν ἐξώδευσε στοὺς γιατροὺς, δὲν βρῆκε καμμιά ὠφέλεια ἀπ' αὐτούς, παρὰ μόνον τοὺς κατηγοροῦσε. Μόλις πολὺ ἀργὰ ἦρθε στὸν ἑαυτό του, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ στὸ τέμενος τούτου ἀκριβῶς τοῦ Ἁγίου. Καὶ φθάνοντας γρήγορα ἐκεῖ, ἵκετεύει θερμὰ τὸν Ἅγιο χρησιμοποιῶντας ἀκόμη καὶ δάκρυα, τὸ ὠφελιμότερο φάρμακο γιὰ νὰ πείθῃς κάποιον, μὲ τὰ ὁποῖα γεμίζει τὴν ἱερά σορὸ τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἀμέσως, ξαφνικά, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ἐπιστρέφει χαίροντας στὸ σπίτι του. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔτσι ἔγινε.

β'. Ἡ τιμωρία τοῦ ἄρχοντος.

Καὶ ὁ λόγος τώρα μᾶς φέρει σὲ ἄλλο, κάποιον παρόμοιο σὰν τὸ παραπάνω. Ἄλλος ἄνθρωπος, Ἀδριανουπολίτης, ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη σὰν αὐτοκρατορικὸς ἀκόλουθος. Καὶ μένοντας ἐδῶ, ἔτυχε κάποτε νὰ φθάσῃ στὸ ναὸ τούτου τοῦ Ὁσίου, στὸν ὁποῖο ἀφοῦ μπῆκε, προσκυνοῦσε τὶς εἰκόνες ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβεια τὰ σχετικὰ μὲ τὸν βίον τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου. Γιὰ τὸν ὁποῖο ἀμέσως ἄκουσε ἀπὸ τοὺς εὐρισκόμενους ἐκεῖ, πὼς φρόντιζε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἐλεημοσύνη καὶ πὼς ἀκόμη ὑποκρινόταν ὅτι ἐπισκεπτόταν μὲ κακὸ σκοπὸ τὶς πόρνες, τὶς ὁποῖες δὲν ἄφηνε ἂν δὲν νουθετοῦσε τὰ πρὸς σωτηρία συντείνοντα καὶ βεβαίως δὲν παραμελοῦσε νὰ τὶς προμηθεύῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, ἄλλοτε δίνοντας ἀπὸ τὴν καθημερινή του τροφή, ἄλλοτε πάλι ἀπὸ τὸ διακόνημα στὸ ὁποῖο διακονοῦσε. Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ἐκεῖνος (ὁ ἄρχοντας) δὲν θαύμασε καθόλου, ὅπως θὰ ἦτα φυσικό, ἀλλὰ σκέφτηκε μέσα του γι' αὐτὴν τὴν διαγωγὴ τοῦ Ὁσίου κάτι φαῦλα καὶ ταπεινὰ πράγματα. Καὶ νά, μόλις ἔκανε νὰ ἐγγίσῃ τὰ χεῖλη του στὴν πάνσεπτο σορὸ τοῦ τρισμακάρος, ἐκεῖνη, ὦ! τοῦ θαύματος, ἀμέσως μὲ μα-

γαλύτερη δύναμι, σάν νά ανέπνεε και ἦταν ζωντανή, μέ πολλή σεμνότητα βγήκε ἀπ' τήν λειψανοθήκη και κρεμάστηκε στα ἀπαιδευτα χείλη ἐκείνου, ἄν και για νά ἀκριβολογοῦμε, δέν πρόλαβε νά ἐξαγορευθῆ τόν πονηρό του λογισμό. Τόσο πολὺ ὁμως τὰ χείλη τὰ ταλαιπωροῦσε και τὰ ἔθλιβε φοβερά ἢ για νά πῶ καλύτερα, τὰ ἐπαίδευε, ὥστε ἄφησε σ' αὐτὰ και κάτι σημάδι σάν ὄγκο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὄχι μόνο τόν ἄρχοντα, ποὺ ἦταν ὁ παθὼν, ἀλλὰ και τοὺς θεατὰς ἔβαλε σὲ μεγάλο φόβο. Οἱ ὁποῖοι μέ θρήνους ἰκέτευσαν τόν Ἅγιο και ἔτσι γλύτωσαν τόν ταλαιπωρο ἐκεῖνο ἀπὸ τήν παιδευσι. Και ἀπὸ τότε δέν σταμάτησε συνεχῶς νά ἐπισκέπτεται τόν Ἅγιο και νά προσεύχεται μέ τρόμο, διαρκῶς κατηγορῶντας τόν ἑαυτὸ του για τήν προηγουμένη του ἀπροσεξία μέ σφοδρότητα, γινόμενος ἔτσι και κήρυκας διαπρύσιος και ἀφηγητῆς ἀληθινὸς τοῦ θαύματος.

γ'. Ἡ τιμωρία τῆς ἱεροσύλου.

Πῶς τώρα νά καταχωνιάσωμε μέ τήν σιγή τὸ θαῦμα τῆς γυναικὸς ποὺ πῆρε κρυφὰ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου και νά μὴ τὸ φανερώσωμε σ' ὄσους τὸ ἀγνοοῦν; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ ἀσθένεια, για πολλὰ ἤδη χρόνια, σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε νά ἔλθῃ και στὸν Ἅγιο, τήν μόνη πραγματικὴ ἀνακούφισι. Και λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἔκανε γρήγορα αὐτό, βάζοντας τήν πάντιμη κάρρα στὸ μέλος ποὺ πονοῦσε, τόν παρακαλοῦσε θερμῶς νά τῆς χορηγήσῃ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τήν ἀσθένεια. Αὐτὰ παρακαλῶντας τόν Ἅγιο ἐκείνη μέ ἡσυχία και ζητῶντας τήν σωτηρία, δέν σταμάτησε ἔως ἐδῶ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τήν ἱερὰ κεφαλὴ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου και τὸ πῆρε μαζί της, ὅπως ὕστερα τὰ ἐδιηγείτο ἡ ἴδια, και τὸ ἔκρυψε στὸν κόρφο της, βγήκε ἀπὸ τὸν ναὸ και ἄρχισε νά ἐπιστρέφῃ ἀμέσως ἀπ' τὸν δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ ἐνῶ ἔκαμε αὐτό, πολὺ γρήγορα θέρισε τήν τιμωρία. Διότι καταλήφθηκε ἀπὸ μανία ἢ καημένη και ἐταλαιπωρεῖτο φοθερά ἀπὸ αὐτήν. Ἀπ' τήν ὁποία δέν ἀπαλλάχτηκε, πρὶν φέρῃ πίσω μέ δάκρυα και ἑξομολόγησι, ἐκεῖνο τὸ τίμιον ποὺ εἶχε κλέψει και νά τὸ ἀφήσῃ στὴν ἱερὰ λειψανοθήκη. Και αὐτοῦ τοῦ θαύματος δέν εἶναι λίγοι οἱ μάρτυρες ποὺ ζοῦν ἀκόμη μέχρι σήμερα. Αὐτούς, ὁμως, ποὺ καθημερινῶς ἔρχονται στὴν ἱερὰ σορὸ τοῦ παμμάκαρος και τρυγοῦν χωρὶς νά τὸ περιμένουν ἀπὸ ἐκεῖ τήν θεραπεία, πῶς θὰ μπορούσα νά τοὺς ἀπαριθμήσω, ἀφοῦ δηλ. εἶναι

ἄπειροι στὸν ἀριθμὸ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀφήνω, ἀποφεύγοντας, ὅπως εἶναι φυσικὸ τὸν κορεσμό. Διότι ἂν μπορέση κανεὶς νὰ ἀπαριθμήσῃ τοὺς ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἢ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, θὰ μπορούσε νὰ μετρήσῃ καὶ τὰ θαύματα τούτου τοῦ ἁγίου. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἄρκετὰ μέχρις ἐδῶ.

Ἡ Ἰδρυσις τοῦ ναοῦ

Ἐμεῖς ὁμως, ὡς ξαναγυρίσωμε ἀπ' ὅπου καὶ ξεφύγαμε. Λέγοντας στή συνέχεια πῶς οἱ μοναχοὶ τοῦ Φιλοκάλλους, μὲ προτροπὴ καὶ δωρεὰ βασιλική, ἔκτισαν ναὸν ἀφιερωμένον στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἐκεῖ ὅπου ἔτυχε ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ Λεῖψανό του, ἀφοῦ προηγουμένως πολὺ ἐκατηγόρησαν τοὺς ἑαυτοὺς των γιὰ τὴν ἀπάτη ποὺ ἔπαθαν σχετικὰ μὲ τὸν Ἅγιο. Καὶ ἔτσι ἐτοίμασαν τὸν ναό, νὰ ὑμνῆται σ' αὐτὸν ὁ Θεός, ποὺ μὲ τέτοιες μεγάλες χάριτες κατακοσμεῖ τοὺς γνησίους δούλους Του καὶ νὰ δοξάζεται συγχρόνως ὁ γνήσιος θεράπωντάς Του, ὁ πράγματι μέγας Νικόδημος. Ἀπ' τοῦ ὁποίου τὸν πόθο καὶ ἐγὼ παρακινήθεις, σὰν νὰ ξέχασα τὴν φυσικὴ μου ἀτεχνία, συνέθεσα τὸ παρὸν διήγημα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ (ἀπ' τὸν ἕνα καὶ ἀπ' τὸν ἄλλον) καὶ σὰν ψηφιδωτὸ τὰ συναρμολόγησα σὲ μιὰ ἐνότητα, τρόπον τινὰ δίνοντάς τα μορφὴ καὶ εἶδος, μιὰ καὶ δὲν ἔχει βρεθεῖ κάτι τι προηγουμένως (γραπτό) γιὰ τὸν Ἅγιο.

Ἰκεσία πρὸς τὸν Ὅσιον

Ἀλλά, ὡς σύσκηγε τῶν Πατέρων, συνόμιλε τῶν Ὁσίων καὶ συναριθμημένε μὲ ὄλους τοὺς Ἁγίους, σὺ ποὺ εἶσαι κληρονόμος καὶ θεατὴς τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, συγχώρησέ με γιὰ τὴν προπέτεια. Καὶ ἂν καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ὑστερεῖ ἔναντι τῆς πραγματικῆς σου ἀξίας, ὁμως, ὅπως γνωρίζεις, δὲν εἶναι καθόλου κατώτερος ἀπὸ τὴν προθυμίᾳ μου διάθεσι. Τὸ δὲ ποίμνιο αὐτὸ ἐδῶ, στὸ ὁποῖο καὶ σὺ κάποτε μὲ ἀκρίβεια ἐτέλεσες τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς κόπους, εἶθε νὰ τὸ περιθάλλῃς καὶ νὰ τὸ διαφυλάττῃς, ἀπὸ ἀοράτους καὶ ὄρατους ἐχθρούς, μὲ τίς πρὸς Θεὸν πρεσβεῖες σου. Ἐμένα δὲ προσωπικὰ πού, κατὰ συγχώρησι Θεοῦ, προΐσταμαι τάχα τοῦ τόσο ὀνομαστοῦ σεμνεῖου, εἶθε νὰ μὲ διευθύνῃς καὶ ὀδηγῇς στὰ ἀγαθότερα καὶ θεϊότερα ἀγαθὰ, οὕτως ὥστε ἀπ' ἐδῶ, ἔχοντας ἤρεμο καὶ ἡσυχο βίον, νὰ

προσφέρωμε ἄμωμα, καὶ πῶς νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα, ἄθικτα θύματα καὶ αὐτοὺς (τοὺς μοναχοὺς μου) καὶ τον ἑαυτό μου, ἂν καὶ τὸ αἴτημά μου εἶναι μεγάλο, στὴν Παναγία καὶ Ζωαρχικὴ Τριάδα, στὴν ὁποία πρέπει δόξα, μεγαλωσύνη καί, συγχρόνως, μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἄμην.

Εκτύπωση:

«ΦΩΤΟΤΥΠΩΤΙΚΗ»

Σ. Λασκαρίδης - Ε. Δρίγκας - Κ. Δημητρακόπουλος

Ανδρ. Γεωργίου 46, Τηλ. 518.220, 536.910

546 27 Θεσσαλονίκη
